

Zeszyt **liturgiczny**

Program duszpasterski Kościoła katolickiego
w Polsce na rok 2022/2023

WIERZĘ W KOŚCIÓŁ CHRYSTUSOWY

Wierzę
w Kościół
Chrytusowy

PROGRAM DUSZPASTERSKI NA ROK 2022/2023
„Wierzę w Kościół Chrystusowy”

POD REDAKCJĄ:

ks. dr. Romana Chromego

ks. mgr. lic. Waldemara Musioła

ks. dr. Krystiana Piechaczka

(Sekretariat Komisji Duszpasterskiej Konferencji Episkopatu Polski)

KOREKTA:

zespół GN

SKŁAD I ŁAMANIE:

Adam Sobel

WYDAWCA:

Instytut Gość Media

ISBN kolekcja: 978-83-961893-3-2

ISBN: 978-83-961893-8-7

SPIS TREŚCI

ks. Krystian Piechaczek (Gliwice) Wprowadzenie	5
ks. Andrzej Kilanowski (Elbląg) Wigilia Zesłania Ducha Świętego	7
ks. Piotr Przyborek (Gdańsk) Nabożeństwo na niedzielę po rocznicy poświęcenia kościoła katedralnego	13
ks. Jakub Dębiec (Gniezno) Nabożeństwo eucharystyczne na rocznicę poświęcenia kościoła parafialnego	19
ks. Łukasz Dziura (Katowice) Nabożeństwo na uroczystość Chrystusa Króla (wzór I)	23
ks. Łukasz Dziura (Katowice) Nabożeństwo na uroczystość Chrystusa Króla (wzór II)	25
ks. Rafał Flak (Rzeszów) Nabożeństwo na XI niedzielę zwykłą [rok A]	31
ks. Krzysztof Ora (Świdnica) Komentarze do Ewangelii podczas procesji Bożego Ciała – 2023 r.	35
Monika i Marcin Gomułkowie (Toruń) Nabożeństwo dla małżeństw i rodzin w święto Świętej Rodziny	41
ks. Jacek Uchan (Ełk) Adoracja przy grobie Pańskim	47
ks. Roman Chromy (Katowice) Nabożeństwo posłania animatorów wspólnot parafialnych	53
ks. Wojciech Bartoszek (Katowice) Dzień Chorego w parafii	59
ks. Miłosz Tomaszewski i dk. Waldemar Rozynekowski (Toruń) Nabożeństwo dziękczynne za udzielony sakrament bierzmowania	67

Wprowadzenie

Realizacja programu duszpasterskiego pt. „Wierzę w Kościół Chrystusowy” nie może pominąć liturgii jako przestrzeni poznawania Kościoła oraz umacniania wiary w jego nadprzyrodzone posłannictwo. Konstytucja o liturgii świętej Soboru Watykańskiego II przypomina, że „Chrystus jest zawsze obecny w swoim Kościele, (...) gdy Kościół modli się i śpiewa psalmy”¹. Ten sam dokument przybliży również liturgię w jej funkcji pobudzania wiernych do „przestrzegania w życiu zobowiązań płynących z sakramentu, który z wiarą przyjęli”². Mimo iż przytoczone słowa odnoszą się w pierwszej kolejności do sakramentów świętych, to jednak ich zasięg obejmuje również inne formy życia liturgicznego, przez które na wiernych spływa łaska oraz dokonuje się ich uświęcenie w Chrystusie i uwielbienie Boga.

¹ Sobór Watykański II, Konstytucja o liturgii świętej *Sacrosanctum Concilium*, 7.

² Tamże, 10.

Podjęcie zadań wynikających z aktualnego programu duszpasterskiego powinno być mocno osadzone w modlitwie i liturgii. Kościół rozumiany jako święte zwołanie, dokonujące się z inicjatywy samego Boga, gromadzi się, aby wypełnić Jego wolę. To samo święte zwołanie objawia Kościół, który staje się znakiem przymierza Boga z ludźmi. Pierwszymi świadkami tej prawdy są apostołowie, którzy po zesłaniu Ducha Świętego, napełnieni Jego mocą, głoszą słowo Boże, gromadzą słuchaczy na wspólnej modlitwie oraz potwierdzają miłość, która zespała pierwotny Kościół (por Dz 3,12–4,37). W sposób szczególny wspólna modlitwa Kościoła otwiera przed stojącymi na uboczu możliwość włączenia się do tej wspólnoty oraz przekonania się o jej autentyczności.

W kolejnym zeszycie liturgicznym znajdują się konspekty nabożeństw, adoracji, modlitewnych czuwań oraz teksty komentarzy liturgicznych, które zostały przypisane do rozmaitych wydarzeń roku liturgicznego. Ich adresatami, w zależności od wydarzenia, któremu zostały poświęcone, są określone grupy, wspólnoty bądź ogół wiernych. Pewną nowością w opracowaniu aktualnego zeszytu liturgicznego jest wydobycie i podkreślenie różnych wydarzeń, które łączą się z powstaniem oraz dalszym rozwojem Kościoła. Proponowane tu nabożeństwa mogą być uzupełniane lub rozbudowywane w zależności od sytuacji duszpasterskich w parafiach. Zachęcam bardzo do angażowania wiernych (zwłaszcza osoby młode) w przygotowanie i przeprowadzenie nabożeństw.

W imieniu Sekretariatu Komisji Duszpasterskiej KEP dziękuję serdecznie wszystkim Autorom konspektów, które tworzą niniejszy zeszyt.

KS. KRYSZTOF PIECHACZEK

KS. DR ANDRZEJ KILANOWSKI
ELBLĄG

Wigilia Zesłania Ducha Świętego – nabożeństwo *Duch Święty rodzi Kościół*

Pieśń na wejście

Wstęp

Istnieje bardzo dużo definicji Kościoła. Jest on Mistycznym Ciałem Chrystusa, Zwołaniem Jahwe, Ludem Bożym, Sakramentem Zbawienia Człowieka. Określenia te starają się opisać złożoność fenomenu, jakim jest Kościół. Co go stanowi? Czemu służy? Czy jest bardziej święty, czy grzeszny? Kolegialny czy prymacjalny? A może synodalny? Widzimy zmieniające się akcenty i swoistego rodzaju „mody” na eksponowanie takich, a nie innych cech Kościoła. Dla wierzących jest on źródłem łaski Chrystusa i narzędziem odkupienia.

Dziś, w wigilię Zesłania Ducha Świętego, chcemy dziękować za dar Kościoła nie tylko w wydarzeniu zbawczym Jezusa z Nazaretu, ale także w jego dopełnieniu pneumatologicznym. Pięknie sformułował to św. Ireneusz, twierdząc, że „tam, gdzie jest Kościół, tam jest Duch Boży, a gdzie jest Duch Boży, tam jest Kościół i wszelka łaska”³. Wtórkuje mu św. Augustyn, nazywając Kościół *societas Spiritus* – społecznością Ducha. Wzywajmy więc Jego mocy słowami Kościoła i jego liturgicznej suplikacji.

I. Sekwencja do Ducha Świętego

1. Przybądź, Duchu Święty, spuść z niebiosów wzięty światła Twego
strumień.
Przyjdź, Ojczyźnie ubogich, przyjdź, Dawco łask drogich, przyjdź,
światłości sumień.

³ Św. Ireneusz, *Adversus haereses*, III, 24,1.

2. O najmiłszy z gości, słodka serc radości, słodkie orzeźwienie!
W pracy Tyś ochłoda, w skwarze żywą wodą, w płaczu utulenie.
3. Światłości najświętsza, serc wierzących wnętrza poddaj Twej potędze.
Bez Twojego tchnienia cóż jest wśród stworzenia? Jenó cierń i nędze.
4. Obmyj, co nieświęte, oschłym wlej zachętę, ulecz serca ranę!
Nagnij, co jest harde, rozgrzej serca twarde, prowadź zabłąkane.
5. Daj Twoim wierzącym, w Tobie ufającym, siedmiorakie dary!
Daj zasługę męstwa, daj wieniec zwycięstwa, daj szczęście bez miary!

II. Modlitwa

Módlmy się: Wszechmogący Boże, spraw, niech zajaśnieje nad nami blask Twojej chwały, a Chrystus, Światłość ze Światłości, niech umocni darem Ducha Świętego serca odrodzonych dzięki Twojej łasce. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje, w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.

III. Liturgia słowa *(składać się będzie z trzech czytań z Dziejów Apostolskich)*

Dzisiejsze nabożeństwo nie będzie składać się z klasycznej liturgii słowa. Nie będzie czytań ze Starego i Nowego Testamentu, psalmu responsorialnego, homilii, modlitwy wiernych. Postaramy się podążać drogą odkrycia, że to Duch Święty rodzi Kościół, by odsłaniać wciąż na nowo, że nie byłoby Kościoła, gdyby nie Duch Święty. Trzykrotnie będziemy czytać fragmenty Pisma Świętego, wszystkie z Dziejów Apostolskich, o tym, jak tworzył się Kościół jeszcze przed Pięćdziesiątnicą, a już po wniebowstąpieniu. Rozważać będziemy, że 10 dni dzielących te wydarzenia nie było czasem zmarnowanym.

1. Czytanie: Kościół, który się modli i dba o jedność

a) odczytanie tekstu biblijnego: Dz 1,12-14

b) komentarz homiletyczny:

Z chwilą wniebowstąpienia Chrystusa kończy się pewien etap tworzenia Kościoła. To, co w nim najważniejsze, dokonało się w nauczaniu, męce i śmierci Jezusa. Następnie zostało potwierdzone wyborem Dwunastu i prymatem Piotra oraz ugruntowane zmartwychwstaniem. Ten Kościół już jest – mimo smutku spowodowanego odejściem Pana. Dzieje Apostolskie szczegółowo nam to opisują. Rodzący się Kościół nie zrywa z tradycją, gromadzi się

w Jerozolimie. W Wieczerniku, w miejscu ustanowienia Eucharystii, gdzie Chrystus zostawił siebie w swojej Krwi i Ciele. Jest to Kościół, który intuicyjnie czuje, że żyje Eucharystią i że Eucharystia go tworzy.

Jest to Kościół konkretny. Z imienia i nazwiska. Apostolski. Pomimo swojej słabości, niezdanego egzaminu w dniu męki Chrystusa. Ten Kościół – poraniony i obolały – na nowo się gromadzi. Chce wrócić do tego, co było od początku, gdy był z nimi Jezus. W tym procesie powrotu do źródeł jakże symboliczna jest obecność Maryi, Matki Jezusa. To Ona jest zwornikiem rodzącej się wspólnoty Kościoła.

Dla nas, zgromadzonych na tej wigilijnej liturgii, ważne jest zauważenie, że ten młody, jerozolimski Kościół, poddany próbie „hańby krzyża”, powstaje z upadku. Gromadzi się. Jest. Także dla nas dzisiaj, tu i teraz, jest to okazja, aby być z Kościołem i w Kościele. By coś z nim i w nim robić. „Wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie” – oto prawdziwe powołanie Kościoła: modlić się i dbać o jedność. W naszych parafiach, diecezjach, w Kościele powszechnym zabiegać o jedność i o nią się troszczyć. Tu i teraz chcemy się modlić i trwać przy Jezusie. Czekać na Jego pomoc i łaskę. Na obiecanego Ducha Pocieszyciela.

Pieśń

2. Czytanie: Kościół, który działa sam z siebie

a) odczytanie tekstu biblijnego: Dz 1,15-18.21-26

b) komentarz homiletyczny:

To nie jest tak, że pomoc z góry, że moc Ducha Świętego, że zapowiadany dzień Pięćdziesiątnicy uzdrowi i oczyści wszystko „z automatu”. Że zostały tylko modlitwa i oczekiwanie. Że charyzmaty i dary Ducha Świętego będą panaceum na wszystko. Kościół, który widzimy w Wieczerniku, który wyczekuje tego, co ma nastąpić w dziesiątym dniu po wniebowstąpieniu, nie jest Kościołem, który nic nie robi i niczym się nie zajmuje. Nie zostały mu tylko modlitwa i zamknięte drzwi Wieczernika. Usłyszeliśmy przed chwilą – to św. Piotr przejmuje odpowiedzialność za rodzący się Kościół. To on, pierwszy papież, zabiera głos i podejmuje decyzje. Odwołuje się do tego, co było dane wszystkim apostołom już po zmartwychwstaniu.

To wtedy Jezus oświecił ich umysły, by rozumieli Pisma. Ewangelista Jan dodaje, że już wtedy Zbawiciel tchnął w nich Ducha Świętego. Piotr mocą

tego Ducha wyjaśnia, że miało się wypełnić słowo Pisma co do Judasza. Że nie można przejść obojętnie wobec jego zdrady i końca jego życia. Ale trzeba iść dalej. Wrócić do źródeł, do pierwotnego kolegium Dwunastu, na którym Jezus budował Kościół. Oznacza to po prostu uzupełnienie grona apostołów. Oznacza nie tylko kogoś, kto znał Jezusa, być może był Jego uczniem. Tu chodzi o konkretne kryteria. O kogoś, kto był z Nim począwszy od chrztu Janowego aż do Jego wniebowstąpienia, z akcentem na bycie naocznym świadkiem Jego zmartwychwstania. Po tak postawionej kwestii, selekcji kandydatów i modlitwie rzucenie losu jest już formalnością.

Powyższe kryteria są także dla nas wymogiem „przepustki” do Kościoła. On staje się w nas, gdy my sami stajemy się być może nie apostołami, kolejnymi wybranymi drogą rzucenia losu Maciejami, ale żywymi uczestnikami życia i śmierci Jezusa. Gdy doświadczamy mocy Jego zmartwychwstania. Przy okazji warto zwrócić uwagę, że działający tu Kościół jest konkretnym organizmem, który ma świadomość swojej struktury. Liczba zebranych braci – 120 – jest wielokrotnością liczby 12, a nowy apostoł Maciej jest niezbędnym elementem w tym posługiwaniu i apostołstwie.

Pieśń

3. Czytanie: Kościół, który działa mocą Ducha Świętego

a) odczytanie tekstu biblijnego: Dz 2,1-13

b) komentarz homiletyczny:

I w końcu jest, stało się. To jest Jego moment i Jego dzieło. Obiecywany, oczekiwany, upragniony. Paraklet. Jakże dynamiczny i ekspresyjny. Pełen symboliki i znaków. Emocji i entuzjazmu. Szaleństwa. Szum gwałtownego wicheru, który wypełnia cały dom. Języki jakby z ognia nad każdym i każdą, bez różnicy. Napełnieni Nim właśnie, Duchem Świętym, mówią obcymi językami. Dalej jest jeszcze ciekawiej. Wieczernik otwarty na oścież. Radość i szczęście odbierane jako upicie się winem i Piotr, który przemawia. On, prosty rybak, interpretuje prorocтва Starego Testamentu. Głosi kerygmat zbawczy o Jezusie. Już się nie boi. Nie czeka na pianie koguta. Świadczy o zmartwychwstaniu Chrystusa, wzywa do nawrócenia. Oto przed nami w całej mocy Duch Święty, który rodzi, dopełnia i zwieńcza Kościół.

Ważne są też szczegóły. Że znajdowali się razem. Że tworzą jedno. Trzymają się tego samego miejsca, miejsca, gdzie była ostatnia wieczerza,

gdzie się modlili i modlą, bo pamiętają o obietnicy Pięćdziesiątnicy. Że mówią inaczej, nie od siebie czy sobą, ale tak, jak im Duch pozwala mówić. A obce języki? Można policzyć, że jest przynajmniej 16 różnych. To znak, że wieża Babel to już przeszłość. Oto teraz wszystko jest nowe. Nie ograniczone tylko do Żydów, ale uniwersalne, dla wszystkich. A że różnorodność pozostała? Cóż z tego, skoro w Chrystusie wszyscy stanowią jedno, a Duch Święty jest tego gwarantem.

Pieśń

IV. Litania do Ducha Świętego

Kyrie eleison, Chryste eleison, Kyrie eleison.

Chryste, usłysz nas, *Chryste, wysłuchaj nas.*

Ojciec z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Duchu Święty mądrości, *zmiłuj się nad nami.*

Duchu Święty rozumu,

Duchu Święty rady,

Duchu Święty męstwa,

Duchu Święty umiejętności,

Duchu Święty pobożności,

Duchu Święty bojaźni Bożej,

Duchu Święty, Światło proroków i apostołów,

Duchu Święty, nasz Pocieszycielu,

Bądź nam miłościw, *przepuść nam, Duchu Święty, Boże.*

Bądź nam miłościw, *wysłuchaj nas, Duchu Święty, Boże.*

Od zuchwałej ufności w miłosierdzie Boże, *wybaw nas, Duchu Święty, Boże.*

Od wszelkiej rozpaczli o łasce Bożej,

Od sprzeciwiania się uznanej prawdzie chrześcijańskiej,

Od nieżyczliwości i zazdrości braciom łaski Bożej,

Od zatwardziałości serca,

Od zaniedbania pokuty aż do śmierci,

Od wszelkich złych i nieczystych spraw i myśli,

Od nagłej i niespodziewanej śmierci,

Od potępienia wiekuistego,
Przez cudowną sprawę przy poczęciu Jezusa Chrystusa,
Przez Twoje przyjście w językach ognistych,
My, grzeszni, Ciebie prosimy, *wysłuchaj nas, Duchu Świątym, Boże.*
Abyś Kościołem świętym rządzić i zachować raczył,
Abyś nas w pobożności i pokorze utwierdzić raczył,
Abyś nam stałości i męstwa udzielić raczył,
Abyś myśli nasze ku pożądaniu niebieskich rzeczy podnieść raczył,
Abyś nas oczyścić i na godne mieszkanie dla siebie poświęcić raczył,
Abyś nas w cierpieniach naszych pocieszyć raczył,
Abyś nas w łasce swojej utwierdzić i zachować raczył,
Abyś nas wszystkich do uczestnictwa w chwale wiekuistej
doprowadzić raczył,

Abyśmy Ciebie miłowali i dla Ciebie grzechów się strzegli,
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, *przepuść nam, Panie.*
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, *wysłuchaj nas, Panie.*
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, *zmiłuj się nad nami.*

P. Stwórz, Boże, we mnie serce czyste.

W. I odnów we mnie moc ducha.

Módlmy się: Spraw, prosimy, wszechmogący Boże, aby Twój Kościół, zjednoczony na wzór jedności Ojca i Syna, i Ducha Świętego, † był zawsze tym świętym ludem, który jaśnieje przed światem jako znak Twojej świętości i jedności * oraz prowadzi go ku doskonałemu umiłowaniu Ciebie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

V. Błogosławieństwo i śpiew na zakończenie

KS. DR PIOTR PRZYBOREK
GDAŃSK

Nabożeństwo na niedzielę po rocznicy poświęcenia kościoła katedralnego

Nabożeństwo odbywa się w formie adoracji Najświętszego Sakramentu. Proszę ustawić przed ołtarzem pięć świec. Będą one podczas nabożeństwa po kolei zapalane. Warto też przygotować i rozdać świeczki uczestnikom modlitwy.

Wstęp

Pieśń na wejście.

a) Wystawienie Najświętszego Sakramentu

b) Uwielbienie Chrystusa w Najświętszym Sakramencie:

Niech będzie Bóg uwielbiony!

Niech będzie uwielbione święte Imię Jego!

Niech będzie uwielbiony Jezus Chrystus, prawdziwy Bóg i prawdziwy
człowiek!

Niech będzie uwielbione Imię Jezusowe!

Niech będzie uwielbione Najświętsze Serce Jezusowe!

Niech będzie uwielbiona Najświętsza Krew Jezusowa!

Niech będzie uwielbiony Pan Jezus w Najświętszym Sakramencie Ołtarza!

Niech będzie uwielbiony Duch Święty Pocieszyciel!

Niech będzie pochwalona Bogarodzica, Najświętsza Panna Maryja!

Niech będzie pochwalone Jej święte i niepokalane poczęcie!

Niech będzie pochwalone imię Maryi, Dziewicy i Matki!

Niech będzie pochwalony św. Józef, Jej przeczysty oblubieniec!

Niech będzie uwielbiony Bóg w swoich aniołach i w swoich świętych!

c) Wprowadzenie do modlitwy

Kościół katedralny to matka wszystkich kościołów w diecezji. To także miejsce, w którym biskup ma swoją katedrę, z której naucza, przyczyniając

się do wzrastania ludu przez głoszenie Słowa, przewodzi głównym celebrazjom roku liturgicznego i udziela sakramentów⁴.

Dlatego obchodząc w parafii rocznicę poświęcenia naszego kościoła katedralnego pw., chcemy podziękować dobremu Bogu za wspólnotę Kościoła, w której żyjemy, i modlimy się, byśmy mogli „podążać naprzód razem, słuchając Ducha Świętego i słowa Bożego, aby uczestniczyć w misji Kościoła i w komunii, którą Chrystus ustanawia między nami”⁵.

1. Zapalenie pierwszej świecy

a) Odczytanie perykopy biblijnej

Z Ewangelii według św. Mateusza (16,13-19)

„Gdy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej, pytał swych uczniów: «Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?». A oni odpowiedzieli: «Jedni za Jana Chrzciciela, inni za Eliasza, jeszcze inni za Jeremiasza albo za jednego z proroków». Jezus zapytał ich: «A wy za kogo Mnie uważacie?». Odpowiedział Szymon Piotr: «Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego». Na to Jezus mu rzekł: «Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony. Albowiem nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz Ojciec mój, który jest w niebie. Otóż i Ja tobie powiadam: Ty jesteś Piotr, czyli Opoka, i na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie”.

Chwila ciszy.

b) Modlitwa za Kościół powszechny

Panie Boże, dziękujemy Ci za to, że jesteś obecny w Kościele i że przez chrzest święty jesteśmy zanurzeni w Tobie. Dziękujemy za Ojca Świętego, biskupów i kapłanów, którzy stoją na straży naszej wiary i nauczania Kościoła. Dziękujemy za Twoje sakramenty i błogosławieństwo, którego nam hojnie udzielasz.

Chwila ciszy.

⁴ Jan Paweł II, adhortacja apostolska *Pastores gregis*, 34.

⁵ *Vademecum Synodu o synodalności*, 1.2.

Panie Jezu, który obiecałeś, że zostaniesz z nami aż do skończenia świata, prosimy Cię, niech Twój Kościół stale się odnawia, uświęca i umacnia. Niech rozwijają się w nim i trwają do końca nienaruszona wiara, świętość obyczajów, wzajemna miłość i prawdziwa pobożność. Modlimy się w intencji naszego biskupa, abyś go prowadził, uświęcał i uzdalniał do służby w Twojej owczarni. Ciebie prosimy...

Pieśń: „Zbudowani na Chrystusie”.

2. Zapalenie drugiej świecy

a) Odczytanie perykopy biblijnej

Z Pierwszego Listu św. Pawła do Koryntian (12,4-13a)

„Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch; różne też są rodzaje posługiwania, ale jeden Pan; różne są wreszcie działania, lecz ten sam Bóg, sprawca wszystkiego we wszystkich. Wszystkim zaś objawia się Duch dla wspólnego dobra. Jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania w jednym Duchu, innemu dar czynienia cudów, innemu prorocтво, innemu rozpoznawanie duchów, innemu dar języków i wreszcie innemu łaska tłumaczenia języków. Wszystko zaś sprawia jeden i ten sam Duch, udzielając każdemu tak, jak chce. Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest i z Chrystusem. Wszyscyśmy bowiem w jednym Duchu zostali ochrzczeni, aby stanowić jedno Ciało”.

Chwila ciszy.

b) Modlitwa za parafię i lokalne wspólnoty

Panie Boże, dziękujemy za nasz Kościół parafialny, za wspólnotę, którą tworzymy, za wszystkie grupy i wspólnoty działające w naszej parafii. Dziękujemy za to, że we wspólnocie Kościoła możemy rozwijać naszą wiarę i budować relacje.

Chwila ciszy.

Panie Jezu, prosimy o serca wrażliwe na potrzeby sióstr i braci. Daj nam gorliwość, byśmy współtworzyli wspólnotę poprzez dary i talenty, jakie

od Ciebie otrzymaliśmy. Udziel nam rady i mądrości, abyśmy tworzyli przestrzeń, w której będziemy mogli Cię odkrywać i coraz piękniej Tobie służyć. Ciebie prosimy...

Pieśń: „Gromadzisz nas i łączysz nas w jedno”.

3. Zapalenie trzeciej świecy

a) Odczytanie perykopy biblijnej

Z Ewangelii według św. Łukasza (2,41-52)

„Rodzice Jezusa chodzili co roku do Jeruzalem na Święto Paschy. Gdy miał lat dwanaście, udali się tam zwyczajem świątecznym. Kiedy wracali po skończonych uroczystościach, został młody Jezus w Jerozolimie, a tego nie zauważyli Jego Rodzice. Przypuszczając, że jest wśród pątników, uszli dzień drogi i szukali Go między krewnymi i znajomymi. Gdy Go nie znaleźli, wrócili do Jeruzalem, szukając Go. Dopiero po trzech dniach odnaleźli Go w świątyni, gdzie siedział między nauczycielami, przysłuchiwał się im i zadawał pytania. Wszyscy zaś, którzy Go słuchali, byli zdumieni bystrością Jego umysłu i odpowiedziami. Na ten widok zdziwili się bardzo, a Jego Matka rzekła do Niego: «Synu, czemuś nam to uczynił? Oto ojciec Twój i ja z bólem serca szukaliśmy Ciebie». Lecz On im odpowiedział: «Czemuście Mnie szukali? Czy nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mego Ojca?». Oni jednak nie zrozumieli tego, co im powiedział. Potem poszedł z nimi i wrócił do Nazaretu; i był im poddany. A Matka Jego chowała wiernie wszystkie te wspomnienia w swym sercu. Jezus zaś czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi”.

Chwila ciszy.

b) Modlitwa za rodziny, bliskich, za „Kościół domowy”

Panie Boże, dziękujemy za nasze rodziny, za ten „domowy Kościół”, który tworzymy wraz z najbliższymi. Dziękujemy, że jesteś obecny w naszej codzienności, tak jak byłeś obecny w domu w Nazarecie.

Chwila ciszy.

Panie Jezus, prosimy, abyś prowadził nas drogą wiary i dodawał odwagi w budowaniu więzi opartych na Tobie. Modlimy się o pokój i zaufanie w naszych rodzinach. Ciebie prosimy...

Pieśń: „Uwielbiajcie Pana, ludzkich serc bijące dzwony”.

4. Zapalenie czwartej świecy

a) Odczytanie perykopy biblijnej

Z Ewangelii według św. Mateusza (5,3-12)

„Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie. Błogosławieni, którzy się smucą, albowiem oni będą pocieszeni. Błogosławieni cisi, albowiem oni na własność posiadą ziemię. Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni. Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią. Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą. Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi. Błogosławieni, którzy cierpią prześladowanie dla sprawiedliwości, albowiem do nich należy królestwo niebieskie. Błogosławieni jesteście, gdy ludzie wam urągają i prześladowują was, i gdy z mego powodu mówią kłamliwie wszystko złe na was. Cieszcie się i radujcie, albowiem wasza nagroda wielka jest w niebie. Tak bowiem prześladowali proroków, którzy byli przed wami”.

Chwila ciszy.

b) Modlitwa za potrzebujących

Panie Jezus, chcemy modlić się za ludzi, których spotykamy na co dzień, za tych, z którymi pracujemy. Modlimy się szczególnie za osoby, które porzuciły Twoją życiodajną miłość. Prosimy, przyciągaj wszystkich do siebie. Pomóż chorym, cierpiącym, biednym, opuszczonym, samotnym. Dodawaj nadziei i otuchy potrzebującym. Zaprowadź zmarłych do nieba. Ciebie prosimy...

Pieśń: „W Tobie jest światło, które mrok rozjaśni”.

5. Zapalenie piątej świecy i przekazanie ognia wiernym

a) Odczytanie perykopy biblijnej

Z Pierwszego Listu św. Pawła do Koryntian (3,16-17)

„Czyż nie wiecie, żeście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? Jeżeli ktoś zniszczy świątynię Boga, tego zniszczy Bóg. Świątynia Boga jest święta, a wy nią jesteście”.

Chwila ciszy.

b) Modlitwa za nas samych

Panie Boże, dziękujemy, że stworzyłeś nas na Swój obraz i podobieństwo. Dziękujemy za Twojego Ducha, którego świątynią jesteśmy. Za to, że każdego dnia trwasz w nas i nie zrażają Cię nasze upadki. Za Twoją miłość, dzięki której nas odkupiłeś. Dziękujemy, że umarłeś za nas, abyśmy mogli żyć. Dziękujemy za godność bycia Twoimi dziećmi i za światło wiary, które nam dałeś, abyśmy mogli kroczyć przez życie do domu Ojca.

Chwila ciszy.

Panie Jezu, prosimy, abyśmy wytrwali w Tobie do końca i byśmy byli Twoimi wiernymi przyjaciółmi. Modlimy się, by nasze serca nie były nigdy zamknięte na Ciebie. Spraw, byśmy umieli kochać i przebaczać, tak jak Ojciec przebacza nam nasze winy i jak On kocha nas, grzeszników. Ciebie prosimy...

Pieśń: „Jesteśmy piękni, Twoim pięknem, Panie”.

6. Zawierzenie Kościoła świętego wstawiennictwu Maryi, Matki Kościoła

O Maryjo, Matko Kościoła świętego. W Kanie Galilejskiej powiedziałaś sługom: „Czyńcie wszystko, cokolwiek Jezus wam powie”. Spraw, by nasze serca, rodziny, parafia i diecezja trwały w Twojej matczynej opiece. Wykonując wiernie Twoje polecenia, prosimy pokornie, by Syn Twój stał się dla nas i dla wszystkich Twoich dzieci niezawodną przyczyną zbawienia wiecznego. Amen.

7. Repozycja Najświętszego Sakramentu

Pieśń: „Przed tak wielkim Sakramentem”.

Módlmy się. Boże, nasz Ojciec, oświeć serca światłem wiary i rozpal ogniem miłości, † abyśmy w duchu i prawdzie z całym oddaniem wielbili Chrystusa, * którego w tym Sakramencie czcimy jako naszego Boga i Pana. Który żyje i króluje na wieki wieków.

a) Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Pieśń na zakończenie: „Pan jest mocą swojego ludu”.

KS. DR JAKUB DĘBIEC

GNIEZNO

Nabożeństwo eucharystyczne w rocznicę poświęcenia kościoła parafialnego

Pieśń: „Niechaj będzie pochwalony”.

1. Wystawienie Najświętszego Sakramentu

Bądź uwielbiony, Panie Jezu Chryste, obecny w Najświętszym Sakramencie. Dziękujemy za Twoją cichą i cierpliwą obecność wśród nas. Dziękujemy, że możemy przybywać tu, do naszego kościoła parafialnego, by doświadczać Twojej sakramentalnej obecności.

Dzisiaj przeżywamy wyjątkową uroczystość. Wspominamy bowiem dzień poświęcenia naszego kościoła. To wtedy ta budowla z kamienia stała się materialnym znakiem obecności Kościoła w tym miejscu. Kościoła, a więc wspólnoty, do której należą chrześcijanie tutaj żyjący, zgromadzeni wokół Ciebie, Panie.

Stajemy przed Tobą, Chryste, w miejscu przez Ciebie wybranym i poświęconym, z nadzieją i wiarą, że tak jak dzisiaj, tak i w przyszłości będzie to nadal miejsce gromadzenia się Kościoła, który jest widzialnym znakiem Twojej obecności i Twojej miłości w świecie.

Chwila modlitwy w ciszy.

Pieśń: „Rodziną Bożą jesteśmy”.

2. Rozważanie

Kłęcząc przed Tobą, Panie, w tym wyjątkowym dla naszej wspólnoty parafialnej dniu, wyrażamy Tobie wdzięczność za tych wszystkich, których wiara, ofiary i prace przyczyniły się do powstania naszej świątyni, jak również za tych, którzy swoją ofiarą i pracą dbają o nią, dając tym samym świadectwo swej wiary. Przychodząc tutaj i przedstawiając Tobie, Panie, troski naszego dnia codziennego, nie zawsze o tych naszych siostrach i braciach pamiętamy. Dlatego dziś dziękujemy Tobie za nich, prosząc, abyś zmarłych

obdarzył łaską przebywania z Tobą w niebieskim Jeruzalem, a żyjących obdarzał swymi łaskami.

Wspominając tych, którzy tę świątynię budowali, którzy o nią i dziś zabiegają, uświadamiamy sobie, że Ty, Panie, jesteś jej pierwszym budowniczym. Jest ona bowiem materialnym znakiem Kościoła, który gromadzi się tutaj, by słuchać Twego głosu. Przez swoje Słowo i sakramenty czynisz z nas, Panie, duchową budowlę, byśmy jako święte kapłaństwo składali za Twym pośrednictwem Bogu duchowe ofiary i głosili dzieła Jego potęgi (por. 1 P 2,5.9). Dziękujemy Tobie, Panie, za to, że nas zwołujesz i czynisz każdego z nas częścią tej duchowej budowli.

Dziękujemy Ci również za ludzi, którymi się posługujesz, byśmy usłyszeli Twój głos i poznali Twoją wolę. Dziękujemy za rodziców, którzy nas przynieśli do chrztu i umożliwili wzrastanie w wierze. Dziękujemy za kapłanów, którzy przez swą posługę pomagają nam doświadczyć Twojej sakramentalnej obecności. Dziękujemy za wszystkich ludzi, których stawiasz na naszej życiowej drodze i przez ich słowa oraz czyny dajesz się nam poznać.

Chwila modlitwy w ciszy.

Pieśń: „Boże, obdarz Kościół Twój jednością i pokojem”.

3. Rozważanie

Kłęczymy przed Tobą, Panie, świadomi naszej ułomności i grzeszności. Przepraszamy Cię za wszelkie przejawy braku szacunku dla tego świętego miejsca, kiedy to przez swoje zachowanie lub brak nawiedzenia nie byliśmy wobec bliźnich wiarygodnymi świadkami obecności Twojej, Panie, wśród nas.

Chwila ciszy.

Prosimy Ciebie, Panie, okazać swe miłosierdzie także tym, którzy dopuścili się profanacji naszego kościoła lub innych świątyń. Niech Twoje przebaczenie i miłość ogarną serca tych, którzy je znieważyli.

Chwila ciszy.

Nasza świątynia, której rocznicę poświęcenia obchodzimy, jest widzialnym znakiem obecności wspólnoty parafialnej. Przepraszamy Cię, Panie, także za to, że jako członkowie parafii nie zawsze potrafiliśmy dawać

świadczenie bycia Kościołem żywym i prawdziwym. Wybacz nam, jeżeli ktoś szukający nie znalazł we wspólnocie Kościoła, którą tutaj tworzymy, wsparcia i otuchy, nie poczuł się tutaj jak w domu.

Chwila modlitwy w ciszy.

Pieśń: „Przykazanie nowe daję wam”.

4. Rozważanie

Przeżywając dzisiejszą uroczystość, wspominając kolejną już rocznicę poświęcenia naszego kościoła, odkrywamy na nowo prawdę ujętą tak prosto w słowach popularnej pieśni: „Kościół to nie tylko dom z kamieni i złota. Kościół żywy i prawdziwy to jest serc wspólnota”. Ważnym jest dbanie o naszą świątynię. Jednak tym, co ją upiększa najbardziej, jest wspólnota serc, ożywionych Twoją, Panie, miłością.

Jak Ty, Chryste, umarłeś na krzyżu dla naszego zbawienia i zmartwychwstałeś, tak i nas wzywasz do tego, abyśmy na Twoją miłość odpowiadali miłością do bliźnich naznaczoną ofiarą. W myśl metafory mówiącej o tym, że podobnie jak kamienie, by mogły stać się budowlą, muszą być wpierw ociosane, tak również ludziom, którzy chcą tworzyć wspólnotę – duchową budowlę – nie może być to oszczędzone.

Chcemy być, Panie, żywymi kamieniami duchowej świątyni, którą sam wznosisz i której kamieniem węgielnym jesteś Ty sam. Zgnieć i skrusz w nas to wszystko, co nie jest zgodne z Twoim planem. Niech nasze życie będzie darem miłym Tobie.

Chwila modlitwy w ciszy.

Pieśń: „Te Deum”.

5. Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Pieśń: „Weź w swą opiekę”.

KS. ŁUKASZ DZIURA
KATOWICE

Nabożeństwo na uroczystość Chrystusa Króla (wzór I)

*Nieszpory niedzielne w uroczystość Jezusa Chrystusa
Króla Wszechświata*

Pieśń na wejście: „Bóg nad swym ludem” – 337⁶.

1. Hymn: „Króluj nam, Chryste” – 344.

2. Psalm.

3. Responsorium krótkie.

4. Magnificat.

Pieśń na wystawienie: „Jezusa ukrytego” – 233.

5. Prośby.

6. Oracja.

7. Rozważanie modlitewne

Królu narodów, Chryste, nasz Panie. Tobie składamy hołd jako Królowi świata. Cokolwiek stworzone zostało, dla Ciebie istnieje. Wielkie i dziwne są dzieła Twoje. Sprawiedliwe i prawdziwe są drogi Twoje, o Królu Wieków. Któż nie ulęknie się Ciebie, Panie? Któż nie uwielbi Imienia Twego? Tyś jedynie Święty, a wszystkie narody przyjdą i złożą Ci hołd. Ciebie sławią i wychwalają wszystkie ziemie, Panie i Królu.

Tronem dla Ciebie jest całe stworzenie, a jednak królestwo Twoje nie jest z tego świata. Trudno czasem to zrozumieć. Jako Król idziesz przez wieki, przez dni, przez noce, a tak często jesteś nierozpoznany. Prorocy Starego Testamentu zapowiadali przyjście Twojego królestwa: „Narodzi się nam Król i będzie panował, a królestwu Jego nie będzie końca”.

Gdzie jest, o Panie, Twoje królestwo? Podobne jest do owego skarbu w roli ukrytego. Pańską bowiem jesteśmy ziemią i skarb wielki nosimy w sobie.

6 Opracowano na podstawie: Śpiewnik kościelny, Katowice 2002; Nabożeństwa Diecezji Katowickiej. Agenda liturgiczna, Katowice 1987; Agenda liturgiczna, Katowice 2005; Agenda liturgiczna, Koszalin-Poznań 2019.

Królestwo pokoju,
Królestwo prawdy,
Królestwo sprawiedliwości,
Królestwo miłości,
Królestwo już zapoczątkowane,
Królestwo nieśmiertelnego Króla,
Królestwo dla dusz nieśmiertelnych.

Skarb to bezcenny, lecz wielu nie zna go wcale; wielu nie wie o jego istnieniu, wielu z łatwością się go pozbywa. Królestwo Boże jest ukryte w naszym dążeniu do pokoju, w naszym szukaniu prawdy, w naszym budowaniu sprawiedliwości, w naszym pragnieniu miłości. Nie znajdzie go ten, kto go nie szuka, kto go szuka poza sobą, kto nie wie o jego istnieniu.

O Jezu, Królu i celu serc wszystkich, przez przyjście królestwa Twego obdarz nas pokojem. Niech Twoja miłość ogarnie nas wszystkich. Serca i dusze weź w posiadanie. Wszyscy Ci służyć pragniemy wiernie. Króluj nam, Chryste, Boże, Panie. Tobie cześć, chwała i władza na wieki. Amen.

Pieśń na błogosławieństwo: „Przed tak wielkim Sakramentem” – 269.

Pieśń na zakończenie: „Otwórzcie drzwi Chrystusowi” – 347.

KS. ŁUKASZ DZIURA
KATOWICE

Nabożeństwo na uroczystość Chrystusa Króla (wzór II)

*Nieszpory niedzielne w uroczystość Jezusa Chrystusa
Króla Wszechświata*

Pieśń na wejście: „Idziesz przez wieki” – 343⁷.

1. Znak krzyża i pozdrowienie.

2. Wstęp:

Modlitwa do Chrystusa Króla

Panie Jezu Chryste, uznajemy Cię Królem wszechświata. Wszystko, co się stało, dla Ciebie jest stworzone. Wykonuj nad nami wszystkie Twoje prawa. Odnawiamy przymierze zawarte przy chrzcie świętym, wyrzekamy się grzechu, szatana i wszystkiego, co prowadzi do zła. Przymierzamy się do życia w wolności dzieci Bożych, a nade wszystko zobowiązujemy się działać w tym kierunku, aby zatriumfowały prawa Twojego królestwa – królestwa prawdy, sprawiedliwości, miłości i pokoju.

Pieśń na wystawienie: „Oto święte ciało” – 254.

3. Wezwania do Chrystusa Króla:

Chrystus Mesjaszem

Śpiew: „Chrystus Królem, Chrystus Panem, Chrystus, Chrystus
władcą nam”.

K.: Jezu Chryste, Królu wieków!

W.: Chwała Tobie, Chryste.

- Oczekiwanie rodzaju ludzkiego,
- Od proroków z dawna ogłoszony,
- Zbawco, ludowi z nieba zesłany,
- Królu, Dawida Potomku przesławny.

⁷ Tamże.

Chrystus Synem Bożym

Śpiew: „Chrystus Królem, Chrystus Panem, Chrystus, Chrystus władcą nam”.

K.: Jezu, Synu Boga żywego!

W.: Chwała Tobie, Chryste.

- Jezu, Mądrości Ojca Przedwiecznego,
- Pierworodny przed wszystkim stworzeniem,
- Przez którego wszystko się stało.

Chrystus Odkupicielem

Śpiew: „Chrystus Królem, Chrystus Panem, Chrystus, Chrystus władcą nam”.

K.: Jezu, niewinny Baranku Boży!

W.: Chwała Tobie, Chryste.

- Któryś nas ceną Krwi własnej odkupił,
- Pośredniku jedyny u Boga,
- Jezu, Arcykapłanie na wieki,
- Jezu, Zwycięzco śmierci.

Chrystus głową Kościoła

Śpiew: „Chrystus Królem, Chrystus Panem, Chrystus, Chrystus władcą nam”.

K.: Jezu, Głowo Kościoła Świętego!

W.: Chwała Tobie, Chryste.

- Jezu Chryste, nasz dobry Pasterzu,
- Nauczycielu wszelkiej prawdy,
- Jezu, Prawodawco najwyższy,
- Jezu, Źródło i Dawco życia.

Chrystus Królem Chwały

Śpiew: „Chrystus Królem, Chrystus Panem, Chrystus, Chrystus władcą nam”.

K.: Jezu Chryste, Królu chwalebny!

W.: Chwała Tobie, Chryste.

- Ty jesteś początkiem i końcem,
- Imię Twoje nad wszelkie inne,
- Jezu, którego królestwo nigdy się nie skończy,
- Sędzio, którego przyjscia czekamy.

Pieśń: „Otwórzcie drzwi Chrystusowi” – 347.

4. Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże. Stajemy przed Tobą, by uznać Twoje panowanie, poddać się Twemu Prawu, zawierzyć i poświęcić Tobie naszą ojczyznę i cały naród. Wyznajemy wobec nieba i ziemi, że Twego królowania nam potrzeba. Wyznajemy, że Ty jeden masz do nas święte i nigdy niewygasłe prawa. Dlatego z pokorą chyląc swe czoła przed Tobą, Królem wszechświata, uznajemy Tve panowanie nad Polską i całym naszym narodem, żyjącym w ojczyźnie i w świecie.

Pragnąc uwielbić majestat Twej potęgi i chwały, z wielką wiarą i miłością wołamy: „Króluj nam, Chryste!”.

- W naszych sercach,
- W naszych rodzinach,
- W naszych parafiach,
- W naszych szkołach i uczelniach,
- W środkach społecznej komunikacji,
- W naszych urzędach, miejscach pracy, służby i odpoczynku,
- W naszych miastach i wioskach,
- W całym narodzie i państwie polskim.

Błogosławimy Cię i dziękujemy Ci, Panie Jezu Chryste, wołając: „Chryste, nasz Królu, dziękujemy!”.

- Za niezgłębioną miłość Twojego najświętszego Serca,
- Za łaskę chrztu świętego i przymierze z naszym narodem zawarte przed wiekami,
- Za macierzyńską i królewską obecność Maryi w naszych dziejach,
- Za Twoje wielkie miłosierdzie okazywane nam stale,
- Za Twą wierność mimo naszych zrad i słabości.

Pieśń: „Bóg nad swym ludem” – 337.

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu, przepraszamy za wszelkie nasze grzechy, a zwłaszcza za odwracanie się od wiary świętej,

za brak miłości względem Ciebie i bliźnich. Przepraszamy Cię za narodowe grzechy społeczne, za wszelkie wady, nałogi i zniewolenia. Wyrzekamy się złego ducha i wszystkich jego spraw. Pokornie poddajemy się Twemu panowaniu i Twemu Prawu. Zobowiązujemy się porządkować całe nasze życie osobiste, rodzinne i narodowe według niego, wołając: „Chryste, nasz Królu, przyrzekamy!”.

- Przyrzekamy bronić Twojej świętej czci, głosić Twą królewską chwałę,
- Przyrzekamy pełnić Twoją wolę i strzec prawości naszych sumień,
- Przyrzekamy troszczyć się o świętość naszych rodzin i chrześcijańskie wychowanie dzieci,
- Przyrzekamy budować Twoje królestwo i bronić go w naszym narodzie,
- Przyrzekamy czynnie angażować się w życie Kościoła i strzec jego praw.

Jedyny Władco państw, narodów i całego stworzenia, Królu królów i Panie panujących! Zawierzamy Ci państwo polskie i rządzących Polską. Spraw, aby wszystkie podmioty władzy sprawowały rządy sprawiedliwie i stanowiły prawa zgodne z Prawami Twoimi.

Chryste Królu, z ufnością zawieramy Twemu miłosierdziu wszystko, co Polskę stanowi, a zwłaszcza tych członków narodu, którzy nie podążają Twymi drogami. Obdarz ich swą łaską, oświeć mocą Ducha Świętego i wszystkich nas doprowadź do wiecznej jedności z Ojcem.

W imię miłości bratniej zawieramy Tobie wszystkie narody świata, a zwłaszcza te, które stały się sprawcami naszego polskiego krzyża. Spraw, by rozpoznały w Tobie swego prawowitego Pana i Króla i wykorzystały czas dany im przez Ojca na dobrowolne poddanie się Twojemu panowaniu.

Panie Jezu Chryste, Królu naszych serc, racz uczynić serca nasze na wzór najświętszego Serca Twego. Niech Twój Święty Duch zstąpi i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi. Niech wspiera nas w realizacji zobowiązań płynących z tego narodowego aktu, chroni od zła i dokonuje naszego uświęcenia.

W Niepokalanym Sercu Maryi składamy nasze postanowienia i zobowiązania. Matczynej opiece Królowej Polski i wstawiennictwu świętych patronów naszej ojczyzny wszyscy się powierzamy.

Króluj nam, Chryste! Króluj w naszej ojczyźnie, króluj w każdym narodzie – na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi. Spraw, aby naszą ojczyznę i świat cały objęło Tve królestwo – królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju.

5. Chwila ciszy

Pieśń na błogosławieństwo: „Kłaniam się Tobie” – 237.

Pieśń na uwielbienie: „Niech będzie chwała” – 241.

Pieśń na zakończenie: „Króluj nam, Chryste” – 344.

KS. DR RAFAŁ FLAK
RZESZÓW

Nabożeństwo na XI niedzielę zwykłą [rok A]

Wybór XI niedzieli zwykłej [A] na dzień przeprowadzenia nabożeństwa akcentującego naszą wdzięczność za dar Kościoła jest uzasadniony Ewangelią tego dnia (Mt 9,36–10,8), która mówi o wyborze Dwunastu. W tym wydarzeniu zauważamy bardzo istotny element procesu powstawania Kościoła (por. KKK 765). Kolegium dwunastu apostołów reprezentuje dwanaście pokoleń Izraela i wraz z innymi uczniami uczestniczy w posłaniu Jezusa. Przez wszystkie te działania Chrystus przygotowuje i buduje swój Kościół.

Pieśń: „Upadnij na kolana”.

1. Modlitwa adoracyjna

Witaj, Jezu, nasz Panie, ukryty w białej kruszynie chleba. Przychodzimy dziś do Ciebie, by zaczerpnąć z Twego Boskiego serca nadziei i sił do pokonywania trudów dnia codziennego. Ty wiesz, że nie jest łatwo. Ty wiesz, co każdego z nas boli, czego się lękamy, z czym się zmagamy. Pomóż nam dobrze przeżyć ten czas spotkania z Tobą. Dopomóż, byśmy wyszli stąd mocniejsi – napełnieni ufnością, że tylko w Tobie możemy znaleźć prawdziwy spokój, pomoc i ukojenie.

Pieśń: „Pokładam w Panu ufność mą”.

Panie, Ty wiesz wszystko. Ty wiesz, kto dziś przed Tobą klęka, tak jak wiedziałeś, kim jest kobieta z dzisiejszej Ewangelii. Wiesz, że nie jestem doskonała, że popełniam błędy, że grzeszę, czasem bardziej, a czasem mniej świadomie. Wydaje mi się, że już tak głęboko zakorzeniłem się w swoim grzechu, że stał się on moją codziennością, moim sposobem bycia, częścią mojej ludzkiej natury. Zaczynam powątpiewać w to, czy kiedykolwiek zdołam uporać się z tą grzeszną słabością, więc jej ulegam wciąż i wciąż, i jeszcze jeden raz, bo skoro już tyle razy, to ten kolejny nie robi już nikomu różnicy... A przecież to nie tak! A nie tylko ja przyzwyczajam się do grzechu. Ludzie ze środowiska, w którym żyję, też już mnie zaszufładowali. Już wiedzą, że „to

ten” – ten pijak, ten oszust, ten kłamczuch, ten najgorszy z możliwych... Zupełnie jak z Magdaleną. I tylko Ty, Jezu, myślisz inaczej. Tylko Ty wyciągasz swą dłoń i wtedy słyszę w swym sumieniu cichy, ale niewyobrażalnie serdeczny i ciepły głos, który mówi: „Chwyć się mnie, złap się tej ręki, wróć do mnie. Ja cały czas czekam. Wiem, że jesteś dobry, bo przecież sam Cię takiego stworzyłem”.

Pieśń: „Ciągłe zaczynam od nowa”.

Miłość i wiara – tak, tylko one mogą dać mi siłę, by wstać i chwycić się, Panie, Twej dłoni. Twoja miłość do mnie i moja wiara w Ciebie. Ale jak tu wierzyć, skoro wszystko w koło zaprzecza Twemu, Panie, istnieniu? Tak często słyszę: po co ci wiara w jakiegoś Boga? Czy On da ci pieniądze na jedzenie dla dzieci, zatankuje twój samochód albo opłaci rachunki? Nie, On tego nie zrobi! Sam musisz, bo jak nie, to będziesz ofermą życiową, straceńcem, zakałą rodziny i w ogóle to lepiej, żebyś się nie narodził, bo nie ma z ciebie pożytku. Tak łatwo ulec złudzeniu, że sam mogę wszystko, że jestem kowalem własnego losu, że beze mnie nic nie może się udać, a jak się uda, to oczywiście jest to tylko i wyłącznie moja zasługa. Egoizm i pycha – tak, to tych przywar muszę się wyzybyć w pierwszej kolejności. Inaczej będę zbyt słaby, by dać radę bronić swej wiary i pozwolić otoczyć się płaszczem Twej zbawczej miłości, Jezu. Właśnie to muszę zrobić, by usłyszeć słowa: „Twoja wiara cię ocaliła. Idź w pokój”.

Pieśń: „Podaruj mi, Panie”.

Panie, klęczę tu, przed Twym miłosiernym obliczem, i mam mnóstwo wyrzutów sumienia. Byłeś głodny, a ja nie dałem Ci jeść, byłeś spragniony – a ja nie dałem Ci pić, byłeś nagi – a ja nie przyodziałem Cię. Nie popatrzyłem na drugiego człowieka oczami wiary, a przecież sam chciałem, żebyś Ty, Panie, patrzył na mnie z bezgraniczną miłością. Wiem, że to wszystko, co dziś wyrzuca mi sumienie, jest obrazą Twego świętego majestatu. „Przepraszam” to za mało. „Żałuję” – też niewiele. Postaram się poprawić, Jezu, bo dziś znów sobie uświadomiłem, że tylko wtedy, gdy popatrzę oczami miłości na drugiego człowieka, sam mogę miłości doświadczyć. Tylko wtedy, gdy sam będę miłosierny, mogę miłosierdzia dostąpić. Tylko wtedy, gdy zacznę zło dobrem zwyciężać – Ty na dobre zagościsz w moim życiu i będziesz w nim prawdziwym Królem. Chcę, Panie, chcę by tak się stało. Chcę, byś mnie przytulił do

swego serca jak dobry i wyrozumiały ojciec. I chociaż jeszcze pewnie popełnię w życiu niejedną błąd i nieraz upadnę, to już teraz wiem: zawsze mogę do Ciebie przyjść, uklęknąć, popłakać, a nade wszystko zawołać: „Kocham Cię, Jezu. Tylko Tobie ufam. Proszę, pomóż mi”.

Pieśń: „Jezu, ufam Tobie”.

Panie Jezu, pragnę teraz podziękować Ci za dar wiary, dziękuję za sakrament chrztu, a nade wszystko za to, że mogę z radością serca wyznać: wierzę, Jezu. Będziemy powtarzać: „Wierzę, Jezu”.

- W to, że jesteś rzeczywiście wśród nas obecny, wierzę, Jezu,
- W to, że nigdy nie zostawiasz nas samych,
- W to, że bierzesz z nami udział w codziennej pracy i trosce o najbliższych,
- W to, że Twoja wola jest zawsze dla nas najlepsza,
- W to, że w Tobie mają sens nasze cierpienia i bóle,
- W to, że w Twoim miłosierdziu przebaczasz nam grzechy,
- W to, że przeprowadzisz nas kiedyś bezpiecznie przez próg śmierci,
- W to, że do końca mojego życia będę mógł wierzyć w Twój Kościół,
- W to, że będziesz mi zbawieniem na ziemi i w niebie.

Panie Jezu, dziękuję Ci za ten czas mojego osobistego spotkania z Tobą. Dziękuję, że tak pokierowałaś moim krokiem, że znalazłem się dzisiaj właśnie tutaj, przy Twoim tętniącym życiem i miłością sercu. Proszę, pobłogosław mi teraz; potrzebuję tego, by z podniesionym czołem iść do mojej codzienności wypełniony radością, że Ty, Panie, mną nie gardzisz, że Ty, Panie, mi przebaczyłeś, że Ty, Panie, mnie uzdrowiłeś. Niech mi w tym dopomaga Twoja Matka, pod której opiekę pragnę się teraz oddać.

Pieśń: „Przed tak wielkim Sakramentem”.

Komentarze do Ewangelii podczas procesji Bożego Ciała – 2023 r.

1. Ołtarz

a) Ewangelia – Mt 26,17-19.26-29

„«Gdzie chcesz, żebyśmy Ci przygotowali Paschę do spożycia?» «Idźcie do miasta, do znanego nam człowieka, i powiedzcie mu: Nauczyciel mówi: Czas mój jest bliski; u ciebie chcę urządzić Paschę z moimi uczniami»” (Mt 26,17-19).

b) Hasło: Eucharystia dana i zadana Kościołowi

Kościół otrzymał Eucharystię od Chrystusa, swojego Pana, nie jako jeden z wielu cennych darów, ale jako dar największy, ponieważ jest to dar z samego siebie, z własnej osoby w jej świętym człowieczeństwie, jak też dar Jego dzieła zbawienia. Nie pozostaje ono ograniczone do przeszłości, skoro „to, kim Chrystus jest, to, co uczynił i co wycierpiał dla wszystkich ludzi, uczestniczy w wieczności Bożej, przekracza wszelkie czasy i jest w nich stale obecne”⁸.

Kościół jest wspólnotą, która niezmiennie od wieków szykuje Paschę dla Pana. Kościół jest jednocześnie miejscem, przestrzenią, w której Pan urządza Paschę ze swoimi uczniami. Kościołowi została powierzona troska o największy skarb wiary: o Eucharystię. W niej urzeczywistnia się Pascha – zbawcze przejście Pana. Niezależnie od tego, czy Eucharystia jest sprawowana w monumentalnej świątyni, czy w ubogiej kaplicy, za każdym razem wydarza się w czasie jej celebracji ten sam cud. Istotna jest jednak świadomość jej uczestników, nasza świadomość, którzy jesteśmy świadkami aktualizującego się Nowego Przymierza z Wieczernika. Wobec tego nie tyle liczy się rzeczywistość miejsca, ile cenna jest nade wszystko duchowa świadomość i dyspozycja Kościoła. W ten sposób Kościół jest depozytariuszem łaski paschalnej, sta-

⁸ Jan Paweł II, encyklika *Ecclesia de Eucharistia*, 11 (dalej: EE).

jąc się dla świata narzędziem zbawienia. Dlatego trzeba nam z drżeniem serca wnikać w dar Eucharystii, ustanowiony przez Pana dla wszystkich pokoleń.

2. Ołtarz

a) Ewangelia – Mk 8,1-9

„Żał mi tego tłumu, bo już trzy dni trwają przy Mnie, a nie mają co jeść. A jeśli ich puszczyć zgłodniałych do domu, zasłabną w drodze. (...) Odpowiedzieli uczniowie: Skąd tu na pustkowiu będzie mógł ktoś nakarmić ich chlebem? Zapytał ich: Ile macie chlebów? Odpowiedzieli: siedem” (Mk 8,2-5).

b) Hasło: Kościół posłany do świata

„Pasterza powinien przenikać święty niepokój Chrystusa (...), aby wypłynąć na głębokie morze historii i zarzucić sieć, aby (...) wydobywać ludzi ze słonego morza wszelkich alienacji i prowadzić ku ziemi życia, ku światłu Bożemu”⁹.

Kościół nie jest dla samego siebie. Nie może koncentrować się wyłącznie na sobie i swoich sprawach. Często zajmujemy się tym, co dzieje się wewnątrz wspólnoty. Dzieje się tak, kiedy – choćby pod wpływem doniesień medialnych – ulegamy pokusie czarnowidztwa co do przyszłości Kościoła. Zastanawiamy się wtedy, szukamy jakichś rozwiązań, terapii. Wydaje się, że antidotum jest jednak znane. Mówi o nim często papież Franciszek, jednocześnie zachęcając przy tym do duszpasterskiego nawrócenia, nie tylko duszpasterskie jest potrzebne wszystkim ochrzczonym. Dotyczy ono m.in. zmiany optyki i rozumienia misji Kościoła. Ewangelia głoszona nam przy tym ołtarzu wskazuje, że Kościół ma zadanie troski, odpowiedzialności za świat, za innych. W pierwszej kolejności za ludzi, którzy szukają prawdy, sensu, miłości. A wydaje się, że te podstawowe oczekiwania człowieka są obecne w każdym pokoleniu. Także dzisiaj, kiedy człowiek wydaje się tym bardziej zagubiony, ale także poszukujący tego, co przyniesie odpowiedź na najważniejsze pytania nurtujące jego serce. Chrystus jest zatroskany o każde ludzkie istnienie. Chce, by nikt nie odszedł od Niego, nie doświadczając pokrzepienia. To jest misja Kościoła: by oddać Bogu do dyspozycji to, co posiadamy od strony ludz-

⁹ Benedykt XVI, fragment homilii podczas Mszy św. inauguracyjnej jego pontyfikatu.

kiej: nasze talenty, siły, wszystko, co posiadamy, by Bóg uczynił z tego ostatecznie cud pokrzepienia człowieka. Idąc dalej w procesji eucharystycznej, tym bardziej chcemy żyć świadomością naszego posłania do świata i odpowiedzialności za zbawienie wszystkich jego mieszkańców.

3. Ołtarz

a) Ewangelia – Łk 24,13-16.28-35

„Gdy zajął z nimi miejsce u stołu, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał go i dawał im. Wtedy oczy im się otworzyły i poznali Go, lecz On zniknął im z oczu. I mówili nawzajem do siebie: «Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?»” (Łk, 24,30-32).

b) Hasło: Kościół żyje Eucharystią

„«W Najświętszej Eucharystii zawiera się bowiem całe dobro duchowe Kościoła, to znaczy sam Chrystus, nasza Pascha i Chleb żywy, który przez swoje ożywione przez Ducha Świętego i ożywiające Ciało daje życie ludziom». Dlatego też Kościół nieustannie zwraca swe spojrzenie ku swojemu Panu, obecnemu w Sakramencie Ołtarza, w którym objawia On w pełni ogrom swej miłości”¹⁰.

„Kościół żyje dzięki Eucharystii” – tak brzmi pierwsze zdanie ostatniej encykliki Jana Pawła II. Zaraz po tych słowach papież dodał, że „słusznie Sobór Watykański II określił, że Ofiara eucharystyczna jest «źródłem i zarazem szczytem całego życia chrześcijańskiego»”¹¹.

Historia uczniów idących do Emaus jest za każdym razem bardzo aktualną, bardzo dzisiejszą Ewangelią, Dobrą Nowiną dla Kościoła. Ile razy wydaje się, że doświadczamy trudności, że zmagamy się z poczuciem przytłoczenia problemami, poczuciem wręcz porażki, zawodu, osamotnienia, tyle razy uczniowie, bohaterzy odczytanej Ewangelii, są dla nas ikoną Kościoła, który chce się wycofać, który nie może uporać się z doświadczeniem zakwestionowania własnych wyobrażeń. Chrystus jest z Kościołem, jest obecny na szlaku historii, zwłaszcza w momentach po ludzku trudnych, wydawać by się mogło przegranych. Jest w Kościele, jest z Kościołem, jest ze swoimi uczniami

¹⁰ EE 1.

¹¹ Tamże.

na drodze. Jest wciąż ze swoim Słowem, ale nade wszystko w darze Eucharystii. To dlatego tak pilną potrzebą jest pogłębiony, świadomy udział w niej. Tak ważne jest, by karmić się Eucharystią, by Chrystus otwierał nasze serca, umysły, oczy na właściwe rozumienie siebie, świata, swojej misji. Tak bardzo potrzeba nam adoracji Eucharystii. Czas spędzony przy Chrystusie, z Chrystusem owocuje poznaniem Go, doświadczeniem Jego miłości, czułości, bliskości i mocy.

4. Ołtarz

a) Ewangelia – J 17,20-26

„W czasie ostatniej wieczerzy Jezus, podniósłszy oczy ku niebu, modlił się tymi słowami: Ojciec Święty, nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojciec, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał” (J 17,20-21).

b) Hasło: Kościół – służa jedności

„Kościół jest w Chrystusie niejako sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego”¹².

Żyjemy w świecie naznaczonym podziałem. Z różnych powodów powstają w świecie mury, zasieki, które odgradzają ludzi od siebie. Wydaje się niekiedy, że świat w poczuciu strachu, niepokoju o przyszłość powraca do izolacji, do separowania się, do swoistej plemienności. Z różnych stron słychać głosy ludzi, którzy mówią o rozbitych małżeństwach, rodzinach, przyjaźniach. Jest dzisiaj tak wiele sytuacji, które pokazują narastającą tendencję do akceptowania z niebezpieczną łatwością tego, że relacje, wspólnoty ulegają nie tylko rozluźnieniu, ale wręcz zniszczeniu. A w ich miejsce pojawiają się wzajemna złość, gniew, brak przebaczenia. Ta sytuacja dotyczy także Kościoła, zmagającego się nie tylko z brakiem jedności od wieków, ale także z nowymi podziałami wewnątrz wspólnoty ochrzczonych. Kościół, w myśl słów Chrystusa, ma zadanie wciąż troszczyć się o jedność, przewyciężać napięcia, podziały, konflikty i stawać się zaczynem pojednania i pokoju. Takie jest za-

wanie Kościoła: przypominać głos Chrystusa, wskazywać na miłosierdzie, na przebaczenie jako na środek naprawy i uzdrowienia tego, co zostało zranione przez niezgodę. Eucharystia, którą przyjmujemy, prowadzi nas komunii z Chrystusem. Doświadczamy jedności, spotkania z Tym, który umacnia nas i posyła do świata, do naszych braci i siostr, do wszystkich ludzi dobrej woli, by stać się dla nich sługami jedności i braterstwa.

¹² Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*, 1.

MONIKA I MARCIN GOMUŁKOWIE
TORUŃ

Nabożeństwo dla małżeństw i rodzin w święto Świętej Rodziny

Święto Świętej Rodziny będziemy w tym roku obchodzili w piątek 30 grudnia. Z uwagi na to, że nie wszystkie rodziny z małymi dziećmi będą mogły przyjść na wieczorną Mszę Świętą, warto się zastanowić nad przeprowadzeniem proponowanego nabożeństwa w godzinach popołudniowych.

Proponujemy również, aby w 1. i 2. dzień świąt Bożego Narodzenia zaprosić rodziny parafii do udziału w nabożeństwie oraz aby poprosić je o zabranie ze sobą Pisma Świętego i wydrukowanych tekstów z rozważaniami. Warto również poprosić o poprowadzenie śpiewu przez organistę/parafialną scholę/wspólnotę/małżeństwa, które przyjdą.

Śpiew na wejście: „Gdy się Chrystus rodzi”.

1. Rozpoczęcie

P.: W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

W.: Amen.

P.: Miłość Boga Ojca, łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi.

W.: I z duchem twoim.

P.: Drodzy małżonkowie, rodzice, dzieci, babcie, dziadkowie, wszyscy obecni w świątyni, Pan zwołuje nas, w naszej parafialnej rodzinie, w święto Świętej Rodziny. Gromadzimy się w Jego imię, byśmy raz jeszcze – tak jak śpiewaliśmy w kolędzie na wejście – „oddali mu pokłon boski, by On osłodził nasze troski”. Będziemy przeproszać za grzechy przeciwko Jego miłości, będziemy słuchać Jego słowa i rozważać je, wreszcie będziemy wpatrywać się w Jego oblicze i prosić o Jego błogosławieństwo. Emmanuel – Bóg z nami – rzeczywistość jest pośród nas. Chciejmy otworzyć nasze serca na Jego życiodajną obecność, byśmy odnowieni Jego łaską mogli pójść z weselem do naszych najbliższych – do męża, żony, dziecka, mamy, taty, siostry, brata, każdego człon-

ka naszej rodziny. Niech Maryja i święty Józef, których wzajemną miłość dziś szczególnie wspominamy, wstawiają się za nami u Pana.

2. Akt pokuty

P.: Przepróśmy Boga za nasze grzechy, za wszelkie podziały między nami, za wszelkie zranienia w naszych małżeństwach względem współmałżonka, w rodzinach względem dzieci, rodziców, za to, że nie byliśmy dla siebie wystarczająco widocznym znakiem pojednania i pokoju. Postarajmy się teraz wejść w chwilę ciszy – można zamknąć oczy – poprośmy Ducha Świętego, aby pokazał nam drogę do nawrócenia, przebaczenia i pojednania.

Następuje teraz znacząca chwila ciszy, a po niej pieśń do Ducha Świętego.

P.: Panie Jezu, który przyszedłeś na ten świat, aby szukać i ocalić to, co zginęło, zmiłuj się nad nami.

W.: Zmiłuj się nad nami.

P.: Chryste, który okazałeś swoją miłość, oddając życie za przyjaciół, zmiłuj się nad nami.

W.: Zmiłuj się nad nami.

P.: Panie Jezu, którego serce zostało przebite za nasze grzechy, zmiłuj się nad nami.

W.: Zmiłuj się nad nami.

P.: Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący i odpuściwszy nam grzechy, doprowadzi nas do życia wiecznego.

W.: Amen.

W tym miejscu przewodniczący zachęca małżonków, żeby w geście przeprosin uściskali się, ucałowali oraz – jeśli są z bliskimi – przeprosili dzieci, a dzieci swoich rodziców. Prosi ich też, żeby się wzajemnie pobłogosławili, czyniąc znak krzyża na czołach.

P.: Módlmy się. Nasz najlepszy Ojczy, Ty na początku stworzyłeś mężczyznę i kobietę, aby utworzyli związek małżeński; odnów te małżeństwa, które dzisiaj zebrały się w Twoje imię, i spraw, by były coraz doskonalszym obrazem Twojej miłości. Niech ich rodziny staną się wspólnotami wiary, w których panują wzajemna miłość i pokój. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W.: Amen.

3. Czytanie i rozważanie słowa Bożego przed Najświętszym Sakramentem

O ile to możliwe, tę cześć nabożeństwa – aż do błogosławieństwa końcowego – powinni prowadzić małżonkowie.

a) Wprowadzenie:

Za chwilę usłyszymy tylko jedno czytanie, fragment Listu św. Pawła Apostoła do Kolosan. Dajmy posłuch słowu Boga skierowanemu do nas dzisiaj i spróbujmy skupić serca na tym, co o jakości naszych najbliższych relacji – czy to w małżeństwie, czy w rodzinie, czy we wspólnocie parafialnej – mówi Bóg. Oczyma duszy spojrzymy na swój „strój” postaw, uczynków, myśli, działań pomocnych do budowania tych relacji.

b) Odczytanie tekstu biblijnego (Kol 3,12-17)

„Bracia:

Jako więc wybrańcy Boży – święci i umiłowani – obleczcie się w serdeczne miłosierdzie, dobroć, pokorę, cichość, cierpliwość, znosząc jedni drugich i wybacząc sobie nawzajem, jeśli ktoś miał coś do zarzucenia drugiemu: jak Pan wybaczył wam, tak i wy! Na to zaś wszystko przyobleczcie miłość, która jest więzią doskonałości. A sercami waszymi niech rządzi pokój Chrystusowy, do którego też zostaliście wezwani w jednym Ciele. I bądźcie wdzięczni! Słowo Chrystusa niech w was przebywa z [całym swym] bogactwem: z wszelką mądrością nauczajcie i napominajcie samych siebie przez psalmy, hymny, pieśni pełne ducha, pod wpływem łaski śpiewając Bogu w waszych sercach. I wszystko, cokolwiek działacie słowem lub czynem, wszystko [czyńcie] w imię Pana Jezusa, dziękując Bogu Ojcu przez Niego”.

Przewodniczący wystawia Najświętszy Sakrament, małżonkowie prowadzą adorację, rozważając usłyszane Słowo (pomiędzy kolejnymi fragmentami cisza i/lub pieśni uwielbienia).

c) Propozycja rozważania

Panie Jezu Chryste, Emmanuelu, Boże z nami, Boże bliski, Ty, który jesteś pośród swojego ludu, który znasz nas i troszczysz się o nas, któremu

zależy na nas. Patrzymy na Ciebie, by nauczyć się, jak żyć, jak kochać, jak przebaczać. Pomimo naszych niewierności, Ty jesteś wierny. Jezu, oświetlaj nasze życie Twoim słowem, odnawiaj je, bo tylko w Tobie jest nasza siła, w Tobie nasze zwycięstwo, w Tobie źródło naszej miłości.

„Jako więc wybrańcy Boży – święci i umiłowani – obleczcie się w serdeczne miłosierdzie, dobroć, pokorę, cichość, cierpliwość, znosząc jedni drugich i wybacząc sobie nawzajem, jeśliby ktoś miał coś do zarzucenia drugiemu: jak Pan wybaczył wam, tak i wy!”

- Czy mam poczucie bycia umiłowana/umiłowanym przez Ciebie, Jezu? Co to dla mnie znaczy?
- Czy czuję się wybraną/wybranym przez Boga, przez współmałżonka?
- Czy w moim małżeństwie doświadczam miłości? Kiedy ostatni raz czule dotykałem współmałżonka?
- Jak reaguję na słabości współmałżonka? Czy lubię moją żonę, męża?
- Czy wobec zachowań, z którymi się nie zgadzam, mam w sercu miłosierdzie, dobroć, pokorę i cichość?
- Czy wraz z upływem lat wzrasta we mnie cierpliwość do znoszenia słabości męża, żony, dzieci?
- Czy chętnie przebaczam, skoro i mnie Chrystus przebacza?

„Na to zaś wszystko przyobleczcie miłość, która jest więzią doskonałości. A sercami waszymi niech rządzi pokój Chrystusowy, do którego też zostaliście wezwani w jednym Ciele. I bądźcie wdzięczni!”

- Czy moim codziennym ubraniem, czyli ponawianym wyborem, jest miłość?
- Czy błogosławię bliskim? Czy życzę dobrze mężowi, żonie?
- Czy jestem wdzięczna/wdzięczny? Jezusowi, żonie, mężowi, dzieciom, rodzicom, teściom?
- Czy zaprowadzam w domu pokój, czy raczej jestem powodem niepokoju?
- Czy w tym, co robię, jak żyję, dążę do doskonałości?
- Czy chcę być święta/święty?

„Słowo Chrystusa niech w was przebywa z [całym swym] bogactwem: z wszelką mądrością nauczajcie i napominajcie samych siebie przez psalmy,

hymny, pieśni pełne ducha, pod wpływem łaski śpiewając Bogu w waszych sercach. I wszystko, cokolwiek działacie słowem lub czynem, wszystko [czyńcie] w imię Pana Jezusa, dziękując Bogu Ojcu przez Niego”.

- Czy słowo Boga jest dla mnie ważne? Czym kieruję się w życiowych wyborach?
- Czy w naszym domu jest miejsce i czas na czytanie Pisma Świętego?
- Czy dbam o to, co i jak mówię do współmałżonka, dzieci, rodziców?
- Czego słucham na co dzień? Czy głos sumienia jest przede mną słyszalny?
- Czy potrafię z uwagą słuchać tego, co mówią do mnie najbliżsi?
- Czy mam swój ulubiony psalm, pieśń, kolędę?
- Czy potrafię przebywać w ciszy?

4. Indywidualne błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Przewodniczący przechodzi z monstrancją przez świątynię, błogosławiąc przybyłych, w miarę możliwości zatrzymuje się przy każdej rodzinie.

Pieśń: „Przychodzisz, Panie, mimo drzwi zamkniętych”.

Wszchemogący Ojcze, prosimy Cię o dar trwałych więzi w naszych małżeństwach i rodzinach. Pragniemy żyć jak ludzie umiłowani przez Boga, by tak jak Ty – z przebaczącą czułością – właściwie odpowiadać na słabości naszych najbliższych. Ciebie prosimy...

Jezu Chryste, Panie i Zbawicielu, wlej w nasze serca łaskę serdecznego miłosierdzia i dobroci, pokory i cichości, a także cierpliwości do znoszenia słabości najbliższych i tych dalszych. Ciebie prosimy...

Duchu Święty, Pocieszycielu, naucz nas przebaczać, byśmy stale odnawiając nasz sakrament małżeństwa mogli być dla świata znakiem Twojej miłości. Ciebie prosimy...

„Ojcze nasz...”

5. Błogosławieństwo końcowe

P.: Panie Boże, wierzymy i wyznajemy, że Jezus Chrystus narodzony z Dziewicy Maryi i umęczony na krzyżu jest obecny w Najświętszym Sakramencie; spraw, abyśmy z tego Boskiego źródła czerpali łaskę wiecznego zbawienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W.: Amen.

Śpiew na zakończenie: „Bóg się rodzi”.

Po nabożeństwie warto zorganizować spotkanie i integrację wspólnoty parafialnej przy kawie.

KS. JACEK UCHAN

EŁK

Adoracja przy grobie Pańskim

Z przebitego boku Jezusa rodzi się Kościół

Wprowadzenie

Drogi nasz Zbawicielu! W duchu uwielbienia przychodzimy nawiedzić Twój grób. Umarłeś za nas i przez śmierć na krzyżu przeszedłeś z tego świata do chwały Ojca w niebie. Odszedłeś od nas, aby być bliżej nas, bo w Najświętszym Sakramencie stałeś się naszym pokarmem. Dokonała tego Twoja wielka miłość ku nam, dlatego też pragniemy Ci za Twoje dzieło zbawienia podziękować. Przede wszystkim dziękujemy Ci za podjętą mękę i śmierć na krzyżu, gdyż to stało się źródłem nowego życia i zmartwychwstania, także źródłem naszego życia i naszego zmartwychwstania. Dziękujemy Ci, Panie, że z Twego przebitego boku narodził się Kościół. Bądź uwielbiony za to, Panie, w jedności z Ojcem i Duchem Świętym, teraz i na wieki wieków. Amen.

1. Czytanie słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Jana (J 19,31-37)

„Ponieważ był to dzień Przygotowania, aby zatem ciała nie pozostawały na krzyżu w szabat – ów bowiem dzień szabat był wielkim świętem – Żydzi prosili Piłata, aby ukrzyżowanym połamano golenie i usunięto ich ciała. Przyszli więc żołnierze i połamali golenie tak pierwszemu, jak i drugiemu, którzy z Nim byli ukrzyżowani. Lecz gdy podeszli do Jezusa i zobaczyli, że już umarł, nie łamali Mu goleni, tylko jeden z żołnierzy włócznią przebił Mu bok i natychmiast wypłynęła krew i woda. Zaświadczył to ten, który widział, a świadectwo jego jest prawdziwe. On wie, że mówi prawdę, abyście i wy wierzyli. Stało się to bowiem, aby się wypełniło Pismo: Kość jego nie będzie złamana. I znowu na innym miejscu mówi Pismo: Będą patrzeć na Tego, którego przebodli”.

2. Komentarz do Ewangelii

Odkrywamy tu najgłębszą tajemnicę więzi między Bogiem i człowiekiem. Przez grzech myśmy tę więź zerwali, ale Bóg Ojciec – przez ofiarę swego

Syna – na nowo związał nas z sobą i przez to ocalił od wiecznej zagłady. Przebite Serce Pana oraz krew i woda, wypływające z Jego boku, świadczą o tym, że Bóg Ojciec ukochał nas ponad życie swego Syna. On w swej nieskończonej mądrości chciał, by Jezus za cenę swego życia stał się naszym Odkupicielem.

Zapewne tę tajemnicę wiary będziemy kontemplować przez całą wieczność, oddając cześć Jezusowi, który w swym przebitym Sercu objawił nam bezgraniczne miłosierdzie Ojca. Jego Serce dla każdego jest otwarte i pragnie przygarnąć nawet najbardziej zniewolonego grzechem człowieka.

Pieśń: „Oto Jezus umiera”.

3. Rozważanie I

a) Z „Katechez chrzcielnych” św. Jana Chryzostoma:

„Żołnierz otworzył bok, przebił przedmurze świątyni – ja znalazłem skarb, zabrałem bogactwo. Tak też stało się z barankiem; Żydzi zabili baranka, a ja wziąłem zbawienie z tej ofiary. Wyszła z boku woda i krew. Nie przechodź, kochany, obojętnie obok tej tajemnicy. Dam ci inne wyjaśnienie – mistyczne. Powiedziałem, że woda i krew były symbolem chrztu i tajemnic. Z nich obu zrodził się Kościół, przez owo obmycie odrodzenia i odnowienia w Duchu Świętym, przez chrzest i tajemnicę... Z boku swego utworzył Chrystus Kościół, jak z boku Adama utworzył Ewę. Stąd też, kiedy Mojżesz mówi o pierwszym człowieku, tak się wyraża: Kość z kości mojej i ciało z ciała mego, wskazując na bok Pana. Jak bowiem Bóg wziął żebro i uczynił niewiastę, tak i Chrystus dał nam krew i wodę ze swego boku i uczynił Kościół. Jak wtedy wziął żebro Adama w czasie jego snu, tak i teraz dał nam krew i wodę po swej śmierci – najpierw wodę, potem krew. Czym wtedy był sen, tym teraz jest śmierć, abyś wiedział, iż śmierć jest niczym innym, jeno snem. Widzieliście, jak Chrystus zjednoczył się z oblubienicą? Widzieliście, jakim żywi nas wszystkich pokarmem? Z jednego pokarmu zostaliśmy utworzeni i jesteśmy żywieni. Jak niewiasta karmi dziecko własną krwią i własnym mlekiem, tak i Chrystus stale żywi własną krwią tych, których zrodził”.

b) Święty Augustyn podobnie wyjaśnia:

„I drugi Adam, skłoniwszy głowę, usnął na krzyżu, aby z tego została dla Niego utworzona małżonka, wypływająca z boku śpiącego. O śmierci, z której zmarli odzyskują życie! Co od tej krwi jest czystsze? Co zbawienniejsze od owej rany?”.

Pieśń: „O krwi najdroższa”.

4. Nasza odpowiedź na słowo Boże

Panie Jezu Chryste! Podobnie jak ewangeliczne niewiasty stajemy u Twego grobu. Podobnie jak one nie przychodzimy z pustymi rękami. Nasze wonności to wielkopostny trud pokuty i nawrócenia, to nasz żal za grzechy i postanowienie poprawy, to nasze lepsze i bardziej chrześcijańskie życie.

Chwila ciszy.

Panie Jezu Chryste! Twój grób mimo ciężkiego kamienia stał się pusty. Przestraszyło to niewiasty. Nie pomogło radosne wyjaśnienie anioła: „Nie bójcie się. Szukacie Jezusa ukrzyżowanego, powstał, nie ma Go tu”.

Chwila ciszy.

Panie Jezu Chryste! Grób i śmierć bez Ciebie budzą niepewność, lęk i strach. Tak było do momentu Twego zmartwychwstania. Dopiero Ty je pokonałeś.

Chwila ciszy.

5. Modlitwa dziękczynna

Pragniemy podziękować Tobie, Panie, za Twój dar nieśmiertelności, jaki pozostawiłeś nam w Najświętszym Sakramencie. Powtarzać będziemy: „Dziękujemy Ci, Panie”.

- Za podjętą dla naszego zbawienia mękę i śmierć na krzyżu, dziękujemy Ci, Panie.
- Za dar Kościoła, który zrodził się z Twego przebitego boku,
- Za radosne i zwycięskie Twoje zmartwychwstanie,
- Za to, że Twój pusty grób jest nadzieją naszego zmartwychwstania,
- Za zwycięstwo nad śmiercią i odarcie jej z mocy panowania nad nami,
- Za to, że nauczyłeś nas w trudzie zdobywać życie wieczne,
- Za to, że do końca nas umiłowalesz.

Pieśń: „Boże, w dobroci nigdy nie przebrany”.

6. Rozważanie II

W naszym codziennym doświadczeniu, kiedy człowiek umrze i zostanie pochowany w grobie, wszyscy mówią o śmierci. Kiedy zaś człowiek ciężko zgrzeszy i w ten sposób oddali się od Boga, nikt nie mówi, że umarł. Zupełnie inaczej nazywa te zjawiska Pan Jezus. Kiedy Łazarza pochowano w grobie, Zbawiciel powiedział do uczniów: „Łazarz, przyjaciel nasz, zasnął, lecz idę, aby go obudzić” (J 11,11). Podobnie mówił o córce Jaira: „Dziewczynka nie umarła, tylko śpi. A oni wyśmiewali Go” (Mt 9,24). Śmierć cielesną nazywa Pan Jezus snem, a ludzie śmieją się z takiego myślenia. Nie biorą na serio także innych fragmentów nauczania Pana. Zawarte jest ono w przypowieści o miłosiernym ojcu. Kiedy syn marnotrawny odszedł z domu ojca, a potem powrócił, ojciec powiedział najpierw do sług: „mój syn był umarły, a znów ożył” (Łk 15,24), a następnie powtórzył to samo do starszego syna: „brat twój był umarły, a znów ożył” (Łk 15,32). Podobnie Chrystus uczył w mowie eucharystycznej: „Jam jest chleb życia. Ojcowie wasi jedli mannę na pustyni i pomarli. To jest chleb, który z nieba zstępuje: kto go spożywa, nie umrze” (J 6,48-50).

Przy grobie Jezusa, wyznając naszą wiarę, że On prawdziwie umarł i poszedł do świata umarłych, odkrywamy na nowo prawdę o życiu i o śmierci. Uznajemy, że tragizm śmierci bardziej objawia się w odejściu od Boga niż w ustaniu biologicznych procesów w ludzkim organizmie. To pierwsze wydarzenie bowiem jest śmiercią w znaczeniu odrzucenia życia. To drugie jest śmiercią w znaczeniu „zaśnięcia”. Według św. Jana Apostoła problem życia i śmierci sprowadza się do życia miłością lub braku miłości: „My wiemy, że przeszliśmy ze śmierci do życia, bo miłujemy braci, kto zaś nie miłuje, trwa w śmierci” (1 J 3,14). Życie jest tam, gdzie jest prawdziwa miłość, śmierć jest tam, gdzie zabraknie miłości. Syn marnotrawny „był umarły” czy też „trwał w śmierci”, gdyż zabrakło mu miłości i zaufania do ojca. Powrócił do życia, gdy jego serce zaczęło bić mocniej na wspomnienie ojca i zapragnęło powrotu do niego. Wrócił więc i zaczął na nowo żyć. Odnalazł się w domu rodzinnym, w relacji do brata i wszystkich domowników.

Rozważając prawdę o Zbawicielu, który zstępuje do grobu, krainy śmierci, aby znajdujących się tam ludzi wyprowadzić z niewoli i dać im życie, módlmy się teraz za wszystkich, którzy należą do Kościoła, ale jednocześnie trwają w stanie grzechu ciężkiego. Wypraszamy dla nich dar miłosierdzia Bożego, aby byli zdolni usłyszeć głos Chrystusa, który do nich przychodzi i przy-

nosi im orędzie wolności. Podaje im rękę i chce ich wyprowadzić z grobu. Nie wszyscy taki głos Pana słyszą. Nie każdy chce na niego odpowiedzieć. Dlatego pomagamy im naszą modlitwą, postem i ofiarą. Dajemy im świadectwo naszej wiary w niezmiernie miłosierdzie Pana.

7. Modlitwa prośby

Módlmy się w ciszy naszych serc za wszystkich, którzy nie mają wiary i odwagi, aby przystąpić do spowiedzi.

Chwila ciszy.

Panie Jezu Chryste! Wejrzyj na tych, którzy nie uznają grzechu. Niech Twoje światło rozjaśni ciemności ich umysłu. Ciebie prosimy...

Panie Jezu Chryste! Wejrzyj na tych, którzy nie wierzą w przebaczenie swoich grzechów. Niech Twoja miłość napełni ich serca i doprowadzi do tronu Twego miłosierdzia. Ciebie prosimy...

Panie Jezu Chryste! Ześlij swego Ducha na tych, którzy deprawują ludzkie sumienia. Niech Jego moc doprowadzi ich do nawrócenia i naprawienia wyrządzonych krzywd. Ciebie prosimy...

Panie Jezu Chryste! Wejrzyj na tych, którzy się źle spowiadają. Niech Twoja łaska obdarzy ich prawdziwym żalem za grzechy i szczerą gotowością poprawy. Ciebie prosimy...

Panie Jezu Chryste! Wejrzyj na tych, którzy zaraz po spowiedzi wracają do swoich grzechów. Niech Twoja obecność w ich życiu będzie tarczą obronną przed pokusami. Ciebie prosimy...

Panie Jezu Chryste! Wejrzyj na tych, którzy często korzystają z sakramentu pokuty i dzięki niemu nieustannie wznoszą się na drodze życia duchowego. Niech Twoja świętość staje się coraz bardziej ich udziałem. Ciebie prosimy...

8. Zakończenie adoracji

Prośmy naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa, którego miłosierdzie jest bez granic, za wszystkich naszych braci, którzy trwają w ciemnościach grzechu.

„Ojcze nasz...”

Pieśń: „Nasze plany i nadzieje”.

Wszechmogący, wieczny Boże, Twój Syn Jednorodzony został złożony w grobie i wyszedł z niego pełen chwały; spraw łaskawie, by wierni, którzy przez chrzest uczestniczą w Jego śmierci, dzięki Jego zmartwychwstaniu osiągnęli radość życia wiecznego. Który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.

Pieśń: „Ja wiem, w Kogo ja wierzę”.

KS. ROMAN CHROMY
KATOWICE

Nabożeństwo posłania animatorów wspólnot parafialnych

„Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam” (J 20,21)

Nabożeństwo to może być celebrowane w parafii na początku września, ponieważ większość wspólnot parafialnych wpisuje swoją stałą formację chrześcijańską w rok szkolno-katechetyczny. Warto je poprzedzić Mszą św. odprawianą w intencji wszystkich członków ruchów, wspólnot, bractw i stowarzyszeń działających we wspólnocie parafialnej.

W prezbiterium na widocznym miejscu stoi paschał. W jego pobliżu proboszcz lub inny wyznaczony przez niego duszpasterz przygotowuje na stoliku świece, a także – jeśli to możliwe – egzemplarze Biblii i materiały formacyjne dla poszczególnych wspólnot. Zapalona świeca staje się bowiem symbolem płomienia wiary, który pragniemy rozpałać w sercach wiernych; Pismo Święte zaś jest żywym słowem Bożym, którym uczestnicy będą się dzielić podczas spotkań i które będą głosić codziennym świadectwem chrześcijańskiego życia.

Animatorzy powinni zająć miejsca w pierwszych ławkach, aby byli widoczni dla całej wspólnoty wiernych zgromadzonych w kościele. Po zakończonym nabożeństwie może mieć miejsce agapa i wspólne świętowanie.

Pieśń: „O Panie, Tyś moim Pasterzem”.

1. Wprowadzenie w temat nabożeństwa

K.: Siostry i Bracia! Każda parafia powinna być wspólnotą wspólnot. Dzisiaj przeżywamy szczególny dzień, ponieważ członkowie ruchów, stowarzyszeń i grup działających w naszej wspólnocie parafialnej rozpoczynają kolejny rok formacyjny. Dziękujemy Bożej Opatrzności za ich zaangażowanie, poświęcony czas i współuczestnictwo w życiu parafii. Prosimy jednocześnie Ducha Świętego, aby osoby zgromadzone w różnych grupach formacyjnych wzrastały w wierze, nadziei i miłości. Mocy Bożego Ducha polecamy animato-

rów, którym zostanie powierzona odpowiedzialność za poszczególne wspólnoty, aby słuchali Pana Boga na modlitwie, rozeznawali znaki, jakie On im daje, i pojmowali swoje działanie jako misję.

Pieśń na wystawienie Najświętszego Sakramentu: „Bądźże pozdrowiona”.

2. Modlitwa wstępna (por. Gaudete et exsultate 23–24).

Panie Jezu Chryste, wiem, że nie mogę myśleć o swojej misji na ziemi, nie pojmując jej jako drogi do świętości, ponieważ Twoją wolą jest nasze uświęcenie. Wiem, że moja misja znajduje pełny sens jedynie w Tobie. Uzdolnij mnie, abym umiał rozpoznać, jakie jest Twoje słowo, Twoje orędzie, które Bóg Ojciec chce powiedzieć światu przez moją służbę, zaangażowanie i życie.

Panie Jezu, spraw, abym zawsze pytał Ducha Świętego, czego ode mnie oczekujesz w każdej chwili mojego życia i w każdej decyzji, którą muszę podjąć, aby rozeznąć, jakie miejsce zajmuje dana kwestia w moim posłaniu. Daj mi siłę do przemiany; niech odnawia mnie Duch miłości i prawdy, aby moja chrześcijańska misja nie była nigdy utracona. Wiem, że tylko Ty możesz ją dopełnić pośród moich błędów i złych chwil, pod warunkiem, że nie porzucę drogi miłości i będę otwarty na Twoje działanie, które oczyszcza i oświeca.

Pieśń: „Pasterzem jest mój dobry Pan”.

3. Modlitwa za animatorów

K.: Panie Jezus Chryste, Ty jesteś Posłanym Ojca. Na początku swojego posłannictwa przywołałeś do siebie tych, których sam chciałeś. Ustanowiłeś dwunastu apostołów, aby Ci towarzyszyli i głosili Twoją Ewangelię. Twoją misję kontynuujesz w naszych siostrach i braciach, animatorach ruchów, wspólnot i stowarzyszeń naszej parafii, w myśl słów: „Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”. Prosimy Cię za nich, abyś uczynił ich zdolnymi do działania, mądrymi w nauczaniu, stałymi w modlitwie i świadectwie życia oraz wytrwałymi w posłudze ewangelizacyjnej i apostołskiej.

W.: Amen.

Pieśń: „Ludu kapłański” (zwrotki: 1, 4 i 9).

4. Wezwania modlitewne

K.: Bóg pragnie zbawienia wszystkich ludzi. Prośmy Go o to. Będziemy powtarzać: Doprowadź do siebie wszystkich ludzi, Panie.

- Spraw, Panie, aby cały świat rozpoznał, że Ty jesteś jedynym i prawdziwym Bogiem,
- Spraw, Panie, aby ci, którzy głoszą Ewangelię, bez lęku otworzyli się na działanie Ducha Świętego,
- Spraw, Panie, aby animatorzy naszych wspólnot przepowiadali Dobrą Nowinę nie tylko słowem, ale przede wszystkim życiem przemienionym obecnością Bożą,
- Spraw, Panie, abyśmy zjednoczeni z Tobą w miłości szukali tego, czego Ty szukasz, i kochali tych, których Ty kochasz,
- Spraw, Panie, abyśmy poprzez chrześcijańską formację, życie słowem Bożym i sakramentami świętymi realizowali misję oświecenia, błogosławienia, podnoszenia, uzdrawiania i wyzwiania.

K.: Panie, wysłuchaj naszego błagania, aby Twój Kościół był zawsze wierny swemu posłannictwu. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W.: Amen.

5. Chwila cichej adoracji

Pieśń na błogosławieństwo: „Przed taki wielkim Sakramentem”.

6. Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Pieśń na uwielbienie: „Cały świat niech śpiewa”.

7. Prezentacja animatorów

Następuje teraz prezentacja po imieniu osób, którzy w bieżącym roku formacyjnym będą prowadzić grupy parafialne. Ktoś ze zgromadzonych może odczytywać imiona tych, którzy będą pełnić posługę animatora. Ci wstają i odpowiadają: „Jestem”. Następnie komentator lub celebrans może wyjaśnić tymi lub innymi słowami znaczenie zapalanej świecy, Biblii i materiałów formacyjnych:

Zapalona świeca – symbolizuje płomień wiary, który Bóg zapalił w naszych sercach, byśmy ją przekazywali innym.

Biblia – symbolizuje naszą wolę bycia wiernymi i autentycznymi zwiastunami Bożego słowa.

Materiały formacyjne – zawierają treści umożliwiające rozważanie tajemnic zbawczych Jezusa Chrystusa i chrześcijańską formację. Stają się one także symbolem wysiłku nawrócenia i wewnętrznej przemiany.

8. Wręczenie animatorom zapalanej świecy, Biblii i materiałów formacyjnych

9. Modlitwa do Matki Bożej Gwiazdy Nowej Ewangelizacji

Dziewico i Matko, Maryjo,
Ty, któraś pod tchnieniem Ducha
przyjęła Słowo życia
w głębi Twojej pokornej wiary,
całkowicie oddana Odwiecznemu,
pomóż nam wypowiedzieć nasze „tak”
wobec pilnej potrzeby, jak nigdy dotąd naglącej,
by wszędzie rozległa się Dobra Nowina o Jezusie.
Ty, napełniona obecnością Chrystusa,
zaniósłaś radość Janowi Chrzcicielowi
i sprawiłaś, że rozradował się w łonie swej matki.
Ty, pełna wielkiej radości,
opiewałaś cudowne dzieła Pańskie.
Ty, któraś stała wytrwale pod krzyżem
z niewzruszoną wiarą
i otrzymałaś radosną nowinę zmartwychwstania,
któraś zgromadziła uczniów w oczekiwaniu na Ducha Świętego,
by narodził się ewangelizujący Kościół.
Wyproś nam nowy zapal zmartwychwstałych w obecnych czasach,
by nieść wszystkim Ewangelię życia
zwyciężającą śmierć.
Daj nam odwagę szukania nowych dróg,
aby dotarł do wszystkich
dar piękna, które nie zaniknie.
Ty, Dziewico słuchania i kontemplacji,

Matko miłości, Oblubienico wiecznych zaślubin,
wstawiaj się za Kościołem, którego jesteś najczystsza ikoną,
aby się nigdy nie zamykał i nie zatrzymywał
w swojej misji szerzenia królestwa.
Gwiazdo nowej ewangelizacji,
pomóż nam zajaśnić świadectwem komunii,
służby, żarliwej i ofiarnej wiary,
sprawiedliwości i miłości do ubogich
aby radość Ewangelii
dotarła aż po krańce ziemi,
i żadne peryferie nie zostały pozbawione jej światła.
Matko żywej Ewangelii,
źródło radości dla maluczkich,
módl się za nami.
Amen. Alleluja!

Pieśń: „Wiele jest serc”.

KS. WOJCIECH BARTOSZEK
KATOWICE

Dzień Chorego w parafii

*Nabożeństwo eucharystyczne dla osób chorych
i starszych wiekiem oraz postępujących chorym*

Założenia duszpastersko-liturgiczne

Co jakiś czas (przynajmniej raz w roku) w każdej parafii powinien zostać zorganizowany Dzień Chorego. Może on się odbyć 11 lutego, w liturgiczne wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes (Światowy Dzień Chorego), albo 6 lipca, w liturgiczne wspomnienie Matki Bożej Uzdrawienia Chorych (święto patronalne Apostolstwa Chorych), lub też w innym dogodnym terminie, np. podczas rekolekcji parafialnych czy misji świętych.

Celami Dnia Chorego są modlitwa i solidarność z cierpiącymi, którzy z powodu choroby i osłabienia przez wiek pozostają nieraz w swoich domach, nie mogąc tym samym uczestniczyć w codziennym życiu parafii. Dzień Chorego może również stać się okazją do przekazania chorym bieżących intencji parafii, w których będą się modlić i ofiarować swoje cierpienie w duchu Apostolstwa Chorych. W ramach Dnia Chorego, oprócz Eucharystii i nabożeństwa lurdzkiego, warto zaproponować uczestnikom sakrament pokuty i pojednania, a także namaszczenie chorych. W miarę możliwości ich można także zaprosić na poczęstunek i spotkanie przy wspólnym stole. Na zakończenie spotkania można im ofiarować miesięcznik „Apostolstwo Chorych”.

Organizując Dzień Chorego, warto zaangażować członków innych grup parafialnych, których postuga może polegać na: dotarciu do chorych parafian i przekazaniu im informacji o wydarzeniu, pomocy w zorganizowaniu przejazdu do kościoła, pomocy w przebiegu liturgii w kościele oraz w przygotowaniu spotkania przy wspólnym stole. Jednym z elementów spotkania na probostwie może być podjęcie podstawowych badań lekarskich przez członków katolickich stowarzyszeń lekarzy i pielęgniarek. Dzień Chorego staje się dla wszystkich parafian okazją realizacji dzieł miłosierdzia scalających wspólnotę. Zarówno wymiar duchowy

związany z modlitwą i udzieleniem sakramentów świętych, jak i wymiar organizacyjny Dnia Chorego powinny być dobrze zaplanowane. W czasie trwającej epidemii należy przygotować kościół, uwzględniając zasady bezpieczeństwa epidemicznego. Podobnie przebieg liturgii powinien być objęty powyższymi zasadami.

Integralną częścią Dnia Chorego jest nabożeństwo eucharystyczne wzorowane na nabożeństwie odprawianym dla osób chorych w Lourdes. Ksiądz Michał Rękas, założyciel Apostolstwa Chorych w Polsce, ze szczególną troską zachęcał duszpasterzy do dobrego przygotowania tego nabożeństwa. Pisał: „zadaniem tej części triduum¹³ jest, podobnie jak w Lourdes, nauczyć chorych i zdrowych modlić się o cud uleczenia (...). Wśród chorych idzie tylko celebrans niosący Najświętszy Sakrament. Wokoło niego parę dzieci z dzwonekami (cichutko niech dzwonią), z kwiatami. Kadzidło zostanie przy ołtarzu, nie idzie na procesję (...). Przy celebrowaniu, jeśli jest miejsce, idą ewentualnie dwaj kapłani, lekarze, pielęgniarki. Jeden kapłan stoi na środku kościoła, na wyższym miejscu, na ambonie, wśród ludzi, modli się wraz ze wszystkimi, bacznie obserwuje przebieg procesji, kieruje w razie potrzeby, wygłasza inwokacje, intonuje pieśni (...). Celebrans zbliża się do każdego chorego, do którego dojść tylko może, każdego z bliska i wyraźnie błogosławi Najświętszym Sakramentem. Zdarzało się, że chorzy unosili się, wyciągali ku Jezusowi w Hostii ręce, chwytali welon lub monstrancję, z ogromną wiarą i miłością błagali Jezusa o cud, o łaski. O to właśnie chodzi, by zniknął dystans obcości, obojętności, wątpliwości, by zapanowała silna wiara, dziecięca miłość, przyjacielskie zbliżenie, synowska poufałość (...). Następnie celebrans z asystą wraca do ołtarza, śpiewa się *Te Deum* lub inną pieśń, odpowiednio do nastroju (...), błogosławieństwo ogólne Najświętszym Sakramentem”¹⁴. Z propozycji ks. Rękasa warto zastosować te, które są możliwe w realizacji w danej parafii.

¹³ Ks. Rękas zachęcał do organizowania triduum eucharystycznego dla chorych parafian, tj. trzech dni poświęconych chorym w parafii.

¹⁴ Ks. M. Rękas, *Parafialne nabożeństwo dla chorych*, Kraków–Katowice 1946, s. 14–15.

1. Propozycja modlitw podczas nabożeństwa lurdzkiego

Do nabożeństwa używamy tylko jednej monstrancji.

Pieśń na wejście: „Pod Twą obronę”.

K.: W Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego

W.: Amen

a) Komentarz zachęcający do modlitwy

Najmilsi bracia i siostry, witam was, zgromadzonych na modlitwie za chorych i z chorymi. Przybywamy, by trwać na modlitwie przy Jezusie wraz z Maryją, którą nazywamy Lekarką Chorych. Zazwyczaj wspólną adorację Jezusa Chrystusa obecnego w Najświętszym Sakramencie kończymy błogosławieństwem Hostii w monstrancji, udzielanym wszystkim razem zebranim na modlitwie. Dzisiaj jednak ci spośród was, którzy niosą za Chrystusem krzyż choroby, niepełnosprawności czy podeszłego wieku, otrzymają błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem, każdy oddzielnie. Chrystus bowiem o każdym z was, najmilsy, pamięta, widzi was oddzielnie, zna dobrze cierpienia i udręki każdego i każdemu błogosławi, byście za Nim i razem z Nim szli królewską drogą krzyża, która prowadzi do zwycięstwa, do życia wiecznego, do zmartwychwstania. Nie jesteście zagubieni w tłumie i zapomniani. Pamiętajcie o tym, gdy za chwilę Chrystus, niesiony w Najświętszym Sakramencie, podejdzie do każdego z was. Pamiętajcie o tym, gdy z Jego błogosławieństwem powrócicie do swoich mieszkań. A teraz otwórzcie swoje serca i przyjmijcie Chrystusa, który jest naszą drogą, światłem i życiem. A my wszyscy łączyć się będziemy z wami w modlitwie, wzywając Zbawiciela słowami litanii i innych modlitw, prosząc Go, by udzielił wam zdrowia, swego światła oraz łaski wytrwania.

Pieśń: „Bądźże pozdrowiona, Hostio żywa”

Po śpiewie na wystawienie oraz nałożeniu kadzidła i okadzeniu Najświętszego Sakramentu następuje modlitwa.

b) Modlitwa wprowadzająca

Witamy Cię, Panie Jezu, ukryty w Świętej Hostii. Jesteś obecny tutaj jako Bóg żywy i prawdziwy. Wierzymy, że patrzysz teraz na każdego z nas z miłością i pragniesz nas hojnie obdarować. Oprócz otwartego serca i głębokiego pragnienia spotkania się z Tobą nie mamy nic, co moglibyśmy Tobie

dać. Doświadczamy własnej kruchości, niewystarczalności, grzeszności i biedy. To Ty, Panie Jezu, jesteś źródłem siły i mocy. Od Ciebie pochodzi wszelkie dobro. Ty jesteś Miłością, a my – jeśli potrafimy kochać – to tylko dzięki Twojemu działaniu i łasce. Panie Jezu, przychodzimy więc do Ciebie z naszymi chorobami, cierpieniami, zranieniami i każdym bólem. Ty wiesz, że chorują nie tylko nasze ciała, ale również serca. Twojego uzdrowienia potrzebuje całe nasze wnętrze poniżone przez grzech. Nie jesteśmy godni stać przed Tobą, ale wierzymy, że jedno Twoje słowo ma moc nas przemienić i uzdrowić. Wierzymy, że Ty, Panie, możesz uleczyć każde zranienie, ból i chorobę. Pozwól nam tylko trwać w Twojej obecności i wpatrywać się w Ciebie, a będziemy uzdrowieni.

Pieśń: „Kłaniam się Tobie, przedwieczny Boże”.

Następnie kapłan okryty welonem bierze monstrancję, podchodzi do chorych i każdego z nich błogosławi Najświętszym Sakramentem. Czyni to w asyście ministrantów niosących zapalone świece. W tym czasie inny kapłan, diakon lub wyznaczone osoby prowadzą modlitwę oraz śpiew. Chorzy przyjmują błogosławieństwo w takiej postawie, jaka wyraża ich wiarę i na jaką pozwala im stan zdrowia.

c) Litania do Najświętszego Imienia Jezus lub do Najświętszego Serca Pana Jezusa

Pieśń: „Pan blisko jest”.

d) Modlitwa chorego

Panie Jezu, Ty znasz każdą moją chorobę. Nie są Ci obce mój ból, osamotnienie, niepełnosprawność i wszelkie cierpienie. Ty wszystko to wzięłeś na siebie, gdy z miłości do mnie pozwoliłeś się przybić do krzyża. Wiesz, czego mi potrzeba, bym odzyskał zdrowie. Ty wszystkie moje dolegliwości i bóle ukryłeś w swoich świętych ranach, by zaowocowały uzdrowieniem i życiem. Wzięłeś na siebie każdy mój grzech i to, co odbiera mi godność dziecka Bożego. Nie jest Ci obca moja duchowa i fizyczna bieda, bo Ty uczyniłeś z nich swoje mieszkanie. Jesteś szczególnie obecny w tym, co słabe, wątłe i chore. Z czułością pochylasz się nade mną – poranionym, cierpiącym i poniżonym. Choć przez grzech jestem do Ciebie tak bardzo niepodobny, Ty nie wzbranasz się przed podniesieniem mnie i wzięciem na swoje ramiona.

Pieśń: „Nie bój się, nie lękaj się”.

e) Modlitwa chorego o uzdrowienie wewnętrzne

Panie Jezu, podczas tego nabożeństwa jesteś tak blisko mnie. Przychodzisz ukryty w Najświętszym Sakramencie, bym mógł przyłgnąć do Ciebie. Proszę Cię, Jezu, abys uzdrowił mnie wewnętrznie. Oddaję Ci moje myśli, pragnienia, zamiary i plany. Oddaję Ci historię mojego życia, pamięć i wszystkie wspomnienia. Przyjdź ze swoim uzdrowieniem do wszystkich osób, które kocham, a także do tych, które wyrządziły mi jakąś krzywdę lub które ja skrzywdziłem. Tylko Twoja miłość może usunąć z mojego serca nienawiść, gniew i pragnienie zemsty, a Twoje miłosierdzie jest jedynym lekarstwem na niesprawiedliwość i brak przebaczenia. Proszę Cię, Jezu, pozwól, by moje zranione serce schroniło się w Twoim Najświętszym Sercu i znalazło w nim odpoczynek. Swoją obecnością wypełnij pustkę, która oddala mnie od Ciebie, a w miejsce osamotnienia wlej doświadczenie pokoju i głębokiego zjednoczenia z Tobą. Jezu, Ty sam przeżyłeś wielkie cierpienie opuszczenia i odrzucenia. Ty wiesz, co znaczy zostać zdradzonym, wyśmianym i niesprawiedliwie osądzonym. Daj mi doświadczyć Twojej bliskości zwłaszcza wtedy, gdy inni mnie opuszczają, zlekceważają albo poniżają. Nie pozwól, bym stał się wówczas zgorzkniały, zniechęcony i rozczarowany życiem, ale uzdolnij mnie do tego, bym potrafił Ci zaufać i pozwolił się Tobie prowadzić. Ty, Panie, znasz każdą moją potrzebę i moje pragnienia. Wiesz, że potrzebuję czułej miłości i akceptacji. Jezu, dzisiaj na nowo czynię Cię Panem każdej sfery mojego życia. Do Ciebie należy moja przeszłość, teraźniejszość i przyszłość. Oddaję Ci każdą myśl, słowo i czyn. W Twoje ręce składam każdy mój oddech i uderzenie serca, bo tylko w Tobie będą bezpieczne.

Pieśń: „Misericordias Domini”.

f) Modlitwa posługującego choremu

Panie Jezu, Ty wiesz, jak bardzo potrzebuję uzdrowienia. Bez Twojej łaski nie jestem w stanie kochać i przebaczać. Dlatego proszę, uzdrów moje oczy, by wyraźnie dostrzegały potrzeby człowieka, który jest obok mnie. Nie chcę nigdy przechodzić obojętnie wobec cierpienia i rozpaczy innych ludzi. Uzdrów moje oczy, bym umiał zobaczyć Ciebie cierpiącego w braciach, ale także bym umiał zobaczyć i przyjąć prawdę, że Ty cierpisz we mnie.

Panie Jezu, uzdrów moje uszy, by były wyczułone na wołanie innych o pomoc. Spraw, by słyszały głos tych najbardziej słabych, samotnych i zrozpaczonych. Uzdrów moje uszy, abym potrafił usłyszeć słowa pocieszenia, które Ty sam kierujesz do mnie. Nie dopuść, bym w bólu i cierpieniu stał się głuchy na Twoją pocieszającą obecność. Panie Jezu, uzdrów mój język, by wypowiadał tylko takie słowa, które będą niosły innym ulgę, przebaczenie i otuchę. Nie pozwól, bym kiedykolwiek – nawet złamany największym cierpieniem – urągał Ci albo złorzeczył. Uzdrów mój język, bym w chwilach opuszczenia i bólu potrafił wypowiadać z wiarą słowa modlitwy. Panie Jezu, uzdrów moje dłonie, by potrafiły z miłością służyć potrzebującym. Niech będą przedłużeniem Twoich uzdrawiających dłoni. Uzdrów je, by okazywały innym czułość, delikatność i miłosierdzie. Uzdrów moje dłonie, bym i ja w chwilach cierpienia potrafił wyciągnąć je, pokornie prosząc o pomoc, a każdy dar przyjmował z wdzięcznością. Panie Jezu, uzdrów moje stopy, by zawsze spieszyły tam, gdzie innym potrzebna jest pomoc. Nie pozwól, bym kiedykolwiek wzbraniał się przed pójściem do cierpiących i opuszczonych. Uzdrów moje stopy, bym sam w chwilach opuszczenia nigdy nie wahał się przyjść do Ciebie. Panie Jezu, uzdrów moje serce, by potrafiło kochać na wzór Twojego Najświętszego Serca. Uzdrów je i uzdolnij do miłości ofiarnej, bezinteresownej i wiernej. Spraw, Panie, by moje serce zawsze było wypełnione Tobą i dzięki temu dawało bezpieczne schronienie wszystkim szukającym pocieszenia i przebaczenia. Uzdrów, Panie, moje serce, by nigdy nie zwątpiło w Twoją miłość, ale zawsze z wiarą zwracało się ku Twojemu miłującemu Obliczu.

Pieśń: „Dotknij, Panie, moich oczu”.

g) Modlitwa wprowadzająca w duchowość Apostolstwa Chorych

Panie Jezu, Ty jesteś Dobrym Pasterzem, który szuka zagubionej i zranionej owcy. Ty nie cofasz się przed niczym, gdy któraś z Twoich owiec zgubi drogę lub stanie nad przepaścią, ale oddajesz życie, by ją ocalić. Ty, Panie, oddałeś swoje życie za mnie. W Twoich ranach jest moje zdrowie, a w Twoim wyniszczeniu jest moja siła. W Twoim bólu odnajduję ulgę, a w Twojej udreće – ukojenie. Pragnę w każdej zadanej Ci ranie zanurzyć swoje choroby i ból. Wierzę, że Ty z przyjmowanych i cierpliwie znoszonych przez mnie cierpień czynisz drogocenny skarb dla Kościoła i świata. Pozwól mi odkrywać sens ofiarowanego cierpienia w intencji Ojca Świętego, kapłanów, misjona-

ry oraz tych, którzy oddalili się od Ciebie. Proszę Cię, Panie, umocnij mnie w każdym cierpieniu, zwłaszcza wtedy, gdy ono dotkliwie mnie przygniata. Nie pozwól, bym zwątpił w Twoją miłującą obecność, ale spraw, abym jedno-
czył się z Tobą.

Pieśń: „Pan jest mocą swojego ludu”.

h) Modlitwa przez wstawiennictwo Matki Najświętszej

Maryjo, nasza Najlepsza Matko, przez Twoje wstawiennictwo modlimy się za chorych, którzy są obecni w kościele; modlimy się także za tych, którzy są w szpitalach, hospicjach, domach pomocy społecznej, zakładach opieki leczniczej. Bądź obecna przy ich łóżkach. Będziemy powtarzać: „Przyjdź im z pomocą!”.

- Do tych, którzy w tej chwili stracili świadomość i zbliża się ich śmierć,
- Do tych, którzy zaczynają swoją agonię,
- Do tych, którzy stracili wszelką szansę wyzdrowienia,
- Do tych, którzy nie mogli leczyć się z braku pieniędzy,
- Do tych, którzy tak bardzo pragną chodzić, a są unieruchomieni,
- Do tych, którzy powinni lepiej się odżywiać, aby mieć siłę do pracy,
- Do tych, którzy na próżno szukają w swoich łóżkach wygodniejszej pozycji, aby choć na chwilę odetchnąć,
- Do tych, którzy w ciągu długich nocy nie mogą zasnąć,
- Do tych, którzy muszą wyrzec się swoich najbardziej upragnionych projektów,
- Do tych, których dręczą troski i obawy o rodzinę,
- Do tych, którzy nie potrafią pogodzić się ze swoją chorobą,
- Do tych zwłaszcza, którzy nie wierzą w lepsze życie,
- Do tych, którzy nie wiedzą, że i Chrystus cierpiał jak oni.

Następnie przedstawiciel chorych odmawia akt poświęcenia się Matce Bożej Bolesnej ułożony przez papieża Piusa XII:

O Matko łaskawa i dobra, której serce przeniknął miecz boleści, o my, biedni chorzy, stajemy wraz z Tobą na Kalwarii obok Jezusa. Powołani do wzniosłej łaski cierpienia, pragniemy dopełnić w nas to, czego nie dostajemy cierpieniem Chrystusa, za Ciało Jego, którym jest Kościół. Poświęcamy Tobie

nas samych i nasze cierpienia, żebyś nas położyła na ołtarzu Twego Boskiego Syna jako pokorne ofiary prześlągalne za zbawienie nasze i naszych braci. Przyjmij, Matko Bolesna, to nasze poświęcenie i ofiarowanie, wzmocnij w naszych sercach wielką nadzieję, abyśmy, jak teraz uczestniczymy w cierpieniach Jezusa, tak mogli kiedyś z Nim razem być w radości obecnego i wiecznego życia. Amen.

Pieśń: „Pod Twój płaszcz się uciekamy” lub „Do Ciebie, Matko, Szafaroko łask”.

i) Modlitwa kończąca

Panie Jezu, wierzymy, że Twoja obecność ma moc uzdrowienia i przynosi pocieszenie. Nasze imiona wryte są w Twoim Sercu, a każde z nich jest dla Ciebie drogocenną perłą. Przygarnij nas do Siebie, bo tylko w Tobie możemy doświadczyć radości i pokoju. Prosimy Cię, by Twoje błogosławieństwo ogarnęło nasze życie i pomogło nam trwać przy Tobie.

Po udzieleniu chorym indywidualnego błogosławieństwa kapłan wraca do ołtarza i jak zwykle wszystkim obecnym udziela błogosławieństwa ogólnego Najświętszym Sakramentem. Przed błogosławieństwem następuje nałożenie kadzidła oraz okadzenie Najświętszego Sakramentu. Podczas uroczystych nabożeństw lurdzkich, np. z okazji Światowego Dnia Chorego lub odpustu parafialnego, można zaśpiewać „Te Deum”.

Pieśń: „Przed tak wielkim Sakramentem”.

j) Oracja kończąca

Pieśń na uwielbienie: „Niech będzie chwała i cześć, i uwielbienie”.

Pieśń kończąca nabożeństwo lurdzkie: „Po górach, dolinach”.

KS. MIŁOSZ TOMASZEWSKI
DK. WALDEMAR ROZYNKOWSKI
TORUŃ

Nabożeństwo dziękczynne za udzielony sakrament bierzmowania

Wstęp

Nabożeństwo może mieć charakter liturgii słowa. Należy się do niego odpowiednio przygotować. Jeśli jest taka możliwość, najlepiej zaprosić każdego bierzmowanego osobną wiadomością tekstową z informacją, że po zakończeniu będzie również wspólne spotkanie przy stole (agapa). Można w jego trakcie przeprowadzić wśród uczestników ankietę (trzeba ją wcześniej wydrukować oraz przygotować długopis dla każdego uczestnika lub przy zaproszeniu poprosić o przyniesienie go). Propozycja ankiety została zamieszczona na końcu. Potrzebne będą także świece.

Podczas nabożeństwa będą nam towarzyszyły dwa znaki:

- *świeca przypominająca nam od Nocy Paschalnej obecność w naszych świątyniach paschału, który jest symbolem Jezusa Chrystusa Zmartwychwstałego,*
- *wizerunek (obraz/ikona/figura) Matki Bożej, który przypomina nam o obecności Maryi z apostołami w Wieczerniku podczas zstąpienia Ducha Świętego; Maryja była obecna w rodzącym się Kościele, Maryja była obecna w historii Kościoła, Maryja jest obecna podczas naszego dzisiejszego spotkania.*

Miejsce sprawowania nabożeństwa tuż przed jego rozpoczęciem powinno być zaciemnione (należy wyłączyć światła), podobnie jak na początku liturgii Wigilii Paschalnej, dlatego jeszcze przed nim należy krótko wprowadzić uczestników w znaki, które będą towarzyszyły temu nabożeństwu.

Uroczyste wniesienie zapalonego paschału podobnie jak w liturgii Wigilii Paschalnej.

1. Wprowadzenie i modlitwa wstępna

P.: W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

W.: Amen.

P.: Papież Jan Paweł II w książce „Przekroczyć próg nadziei” napisał tak: „Pamiętam, że Ojciec dał mi kiedyś książeczkę do nabożeństwa, w której była modlitwa do Ducha Świętego. Powiedział mi, abym tę modlitwę odmawiał codziennie. Tak też staram się czynić”. Niech słowa św. Jana Pawła II, będą dla nas dzisiaj zachętą do trwania w dziękczynieniu za sakrament bierzmowania, za obdarowanie Duchem Świętym.

Chwila modlitwy w milczeniu

P.: Módlmy się. Panie, niech Twój Duch Święty prowadzi nas podczas tego spotkania. Chcemy coraz bardziej stawać się Twoimi uczniami. W Tobie chcemy szukać źródła naszej obecności i jedności w Kościele, w parafii, we wspólnotach, w naszych rodzinach i relacjach z innymi. Niech się wypełnia Twoja wola, gdyż w niej pragniemy szukać naszego szczęścia, a przede wszystkim sensu życia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W.: Amen.

Pieśń: „Duchu Święty, przyjdź”.

2. Liturgia słowa

Wprowadzenie do czytań

Wprowadzenie do czytań – ogólnie do wszystkich lub do każdego z osobna. O wprowadzenie można poprosić osobę bierzmowaną lub przedstawicieli wspólnot i grup działających w parafii.

Czytanie I

Czytanie z Księgi Joela (Jl 3,1-5)

„Wyleję Ducha mego”

„To mówi Pan: «Wyleję Ducha mego na wszelkie ciało, a synowie wasi i córki wasze prorokować będą, starcy wasi będą śnili, a młodzieńcy wasi będą mieli widzenia. Nawet na niewolników i niewolnice wyleję Ducha mego w owych dniach. I uczynię znaki na niebie i na ziemi: krew i ogień, i słupy dymne. Słońce zmieni się w ciemność, a księżyc w krew, gdy przyjdzie dzień Pana, dzień wielki i straszny. Każdy jednak, który wezwie imienia Pana, bę-

dzie zbawiony, bo na górze Syjon i w Jeruzalem będzie wybawienie, jak przepowiedział Pan, i wśród ocalałych będą ci, których Pan wezwał»”.

Oto słowo Boże.

W.: Bogu niech będą dzięki.

Psalm responsoryjny (Ps 104,1.24.29-31.34 [R: 30])

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Błogosław, duszo moja, Pana,
o Boże mój, Panie, Ty jesteś bardzo wielki.
Jak liczne są dzieła Twoje, Panie,
ziemia jest pełna Twych stworzeń.

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Gdy odbierasz im oddech, marnieją
i w proch się obracają.
Stwarzasz je, napęniając swym duchem
i odnawiasz oblicze ziemi.

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Niech chwała Pana trwa na wieki,
niech Pan się raduje z dzieł swoich.
Niech miła Mu będzie pieśń moja,
będę radował się w Panu.

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Czytanie II

Czytanie z Listu św. Pawła Apostoła do Rzymian (Rz 8,22-27)

„Duch przychodzi z pomocą naszej słabości”

Bracia: Wiemy, że całe stworzenie aż dotąd jęczy i wzdycha w bólach rodzenia. Lecz nie tylko ono, ale i my sami, którzy już posiadamy pierwsze dary Ducha, i my również całą istotą swoją wzdychamy, oczekując przybrania za synów – odkupienia naszego ciała. W nadziei bowiem już jesteśmy zbawieni. Nadzieja zaś, której spełnienie już się ogląda, nie jest nadzieją, bo jak można się jeszcze spodziewać tego, co się już ogląda? Jeżeli jednak, nie oglądając, spodziewamy się czegoś, to z wytrwałością tego oczekujemy. Podobnie także Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których

nie można wyrazić słowami. Ten zaś, który przenika serca, zna zamiar Ducha, wie, że przyczynia się za świętymi zgodnie z wolą Bożą”.

Oto słowo Boże.

W.: Bogu niech będą dzięki.

Aklamacja przed Ewangelią

Alleluja, alleluja, alleluja.

Przyjdź, Duchu Święty,
napełnij serca swoich wiernych
i zapal w nich ogień swojej miłości.

Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia

Czytanie z Ewangelii według św. Jana (J 7,37-39)

„Strumienie wody żywej”

„W ostatnim, najbardziej uroczystym dniu Święta Namiotów, Jezus, stojąc, zawołał donośnym głosem: «Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie, niech przyjdzie do Mnie i pije. Jak rzekło Pismo: Strumienie wody żywej popłyną z jego wnętrza». A powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego; Duch bowiem jeszcze nie był dany, ponieważ Jezus nie został jeszcze uwielbiony”.

Oto słowo Pańskie.

W.: Chwała Tobie, Chryste.

Homilia/katecheza

3. Dziękczynienie za udzielony sakrament bierzmowania

Modlitwa dziękczynna

Może mieć różny przebieg: można zachęcić do głośnej modlitwy spontanicznej; można poprowadzić/odczytać modlitwę, którą wszyscy będą powtarzali. Na końcu zapraszamy uczestników spotkania do cichej modlitwy indywidualnej.

Można zgromadzić się przy ikonie Matki Bożej i zaśpiewać (odmówić) pieśń maryjną, np. Magnificat, czyli słowa, które wypowiedziała Maryja podczas spotkania ze św. Elżbietą:

Wielbi dusza moja Pana

i raduje się duch mój w Bogu, Zbawicielu moim.

Bo wejrzał na uniżenie swojej Służebnicy.

Oto bowiem odtąd błogosławić mnie będą wszystkie pokolenia,

Gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny,

a Jego imię jest święte.

Jego miłosierdzie z pokolenia na pokolenie

nad tymi, którzy się Go boją.

Okazał moc swego ramienia,

rozproszył pyszniących się zamysłami serc swoich.

Strącił władców z tronu,

a wywyższył pokornych.

Głodnych nasycił dobrami,

a bogatych z niczym odprawił.

Ujął się za swoim sługą, Izraelem,

pomny na swe miłosierdzie,

Jak obiecał naszym ojcom,

Abrahamowi i jego potomstwu na wieki.

Modlitwa

Prosimy Cię, Boże, przyjmij nasze dziękczynienie za otrzymany sakrament bierzmowania. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Pieśń: „Już teraz we mnie kwitną Twe ogrody”.

Zaproszenie do grup i wspólnot działających w parafii

Fragment z Listu do Diogneta

List do Diogneta to jedno z najważniejszych źródeł opisujących życie pierwszych chrześcijan. Odnaleziono go pośród pism greckiego filozofa, wybitnego apologety chrześcijańskiego św. Justyna. Jednak nie był on najprawdopodobniej autorem listu. Niestety nie możemy jednoznacznie wskazać jego autora, wiemy natomiast, że dzieło powstało pod koniec II wieku. Diognet pragnie poznać chrześcijaństwo; posłuchajmy, jakimi słowami opisano mu uczniów Jezusa.

„Chrześcijaństwo nie różni się od innych ludzi ani miejscem zamieszkania, ani językiem, ani strojem. Nie mają bowiem własnych miast, nie posługują

ją się jakimś niezwykłym dialektem, ich sposób życia nie odznacza się niczym szczególnym. Nie zawdzięczają swej nauki jakimś pomysłom czy marzeniom niespokojnych umysłów, nie występują, jak tylu innych, w obronie poglądów ludzkich. Mieszkają w miastach greckich i barbarzyńskich, jak komu wypadło, stosują się do miejscowych zwyczajów w ubraniu, jedzeniu, sposobie życia, a przecież samym swoim postępowaniem uzewnętrzniają owe przedziwne i wręcz nie do uwierzenia prawa, jakimi się rządzą.

Mieszkają każdy we własnej ojczyźnie, lecz niby obcy przybysze. Podejmują wszystkie obowiązki jak obywatele i znoszą wszystkie ciężary jak cudzoziemcy. Każda ziemia obca jest im ojczyzną i każda ojczyzna ziemią obcą. Żenią się jak wszyscy i mają dzieci, lecz nie porzucają nowo narodzonych. Wszyscy dzielą jeden stół, lecz nie jedno łóżko. Są w ciele, lecz żyją nie według ciała. Przebywają na ziemi, lecz są obywatelami nieba. Słuchają ustalonych praw, a własnym życiem zwyciężają prawa. Kochają wszystkich ludzi, a wszyscy ich prześladują. Są zapoznani i potępiani, a skazywani na śmierć zyskują życie. Są ubodzy, a wzbogacają wielu. Wszystkiego im niedostaje, a opływają we wszystko. Pogardzają nimi, a oni w pogardzie tej znajdują chwałę. Spotwarzają ich, a są usprawiedliwieni. Ublizają im, a oni błogosławią. Obrażają ich, a oni okazują wszystkim szacunek. Czynią dobrze, a karani są jak zbrodniarze. Karani, radują się jak ci, co budzą się do życia. Żydzi walczą z nimi jak z obcymi, Grecy ich prześladują, a ci, którzy ich nienawidzą, nie umieją powiedzieć, jaka jest przyczyna tej nienawiści”.

Czy ktoś, patrząc z boku na nas, mógłby coś podobnego napisać? Abyśmy pragnęli i mogli żyć tak jak opisani powyżej chrześcijanie z drugiego wieku, na pewno potrzebujemy wzrostu wiary, świadectwa innych osób, potrzebujemy być z innymi, dla których Bóg znaczy wiele.

Świadectwo wiary osoby zaangażowanej w życie parafii.

Zaproszenie do wzrastania w małych wspólnotach i grupach funkcjonujących w parafii.

Przyjęcie znaku zapalanej świecy

Znakiem przyjęcia zaproszenia do pielęgnowania wiary w życiu codziennym, do czynnego uczestnictwa w życiu parafii, do spotkań w grupach i wspólnotach, które w niej istnieją, może być przyjęcie zapalanej od paschału świecy.

Pieśń: „Duchu miłości wylewaj się na nas”.

P.: Przyjmij światło Chrystusa.

W.: Amen.

Odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych

P.: Trzymając zapalone świece, odnowmy teraz nasze chrzcielne przyrzeczenie z Bogiem. Pytam każdego z was:

P.: Czy wyrzekasz się szatana, wszystkich jego spraw i zwodniczych obietnic?

W.: Wyrzekam się.

P.: Czy wierzysz w Boga Ojca Wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi?

W.: Wierzę.

P.: Czy wierzysz w Jezusa Chrystusa, Syna Jego Jedyne, Pana naszego, narodzonego z Dziewicy Maryi, umęczonego i pogrzebanego, który powstał z martwych i zasiada po prawicy Ojca?

W.: Wierzę.

P.: Czy wierzysz w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, którego otrzymałeś w sakramencie bierzmowania, tak jak apostołowie otrzymali Go w Dzień Pięćdziesiątnicy?

W.: Wierzę.

P.: Czy wierzysz w święty Kościół powszechny, obcowanie świętych, odpuszczenie grzechów, zmartwychwstanie ciała i życie wieczne?

W.: Wierzę.

P.: Taka jest nasza wiara. Taka jest wiara Kościoła, której wyznawanie jest naszą chlubą w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.

W.: Amen.

Modlitwa wiernych

P.: Obdarzeni Duchem Świętym, zanieśmy do naszego Ojca prośby:

Módlmy się za Kościół, aby umocniony Duchem Świętym nieustannie podejmował misję głoszenia Dobrej Nowiny wszystkim narodom. Ciebie prosimy...

Módlmy się za papieża, biskupów, kapłanów i diakonów, aby umieli odczytywać znaki Bożego działania i podejmowali właściwe decyzje. Ciebie prosimy...

Módlmy się za rządzących naszą ojczyzną, aby Duch Święty obdarzał ich łaską prawdziwej mądrości. Ciebie prosimy...

Módlmy się za ubogich, samotnych, chorych i cierpiących, a w szczególności za doświadczonych przez epidemię koronawirusa, ale także za wszystkich ludzi niosących im pomoc, o umocnienie Duchem Świętym. Ciebie prosimy...

Módlmy się za naszą parafię oraz wszystkie istniejące w niej grupy i wspólnoty, aby ożywione Duchem Świętym rodziły świadków Jezusa Chrystusa. Ciebie prosimy...

Módlmy się za rodziny, aby umocnione darami Ducha Świętego stawały się domowymi Kościołami. Ciebie prosimy...

Módlmy się za nas samych, aby otrzymywane przez nas obdarowanie Duchem Świętym owocowało odwagą do dawania świadectwa o Bogu, który chce zbawienia każdego człowieka. Ciebie prosimy...

Módlmy się w naszych osobistych prośbach: Ciebie prosimy...

4. Zakończenie

„Ojcie nasz...”

Znak pokoju

Modlitwa na zakończenie

P.: Módlmy się. Dziękujemy Ci, Boże, za to, że pozwoliłeś nam uczestniczyć w tej modlitwie dziękczynienia. Dziękujemy za Ducha Świętego, który nieustannie ożywia Twój Kościół, ożywia nasze parafie, grupy i wspólnoty, małżeństwa i rodziny oraz każdego, kto przyjmuje Twojego Syna Jezusa jako swojego Pana i Zbawiciela. Czyn z nas wspólnotę, która umocniona Duchem Świętym zaniesie Ciebie innym. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W.: Amen

Błogosławieństwo

Pieśń: „Idźcie na cały świat”.

Agapa

Ankieta:

Po błogosławieństwie, może w trakcie agapy, damy każdemu ankietę.

Można skorzystać z poniższego wzoru:

Jeśli chcesz, możesz podać swoje imię:

1. Który moment przygotowania do bierzmowania lub samego przyjęcia sakramentu najbardziej do CIEBIE przemówił?
2. Co zmieniło się w TWOJEJ relacji z Panem Bogiem podczas przygotowania do bierzmowania?
3. Czy chcesz dalej rozwijać swoją wiarę w Kościele? Jeśli tak, to czy myślisz o wejściu do jakiejś wspólnoty? A może już w niej jesteś (w jakiej)?

